Súd:	Okresný súd Zvolen
Spisová značka:	18C/52/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6724202937
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Janette Nôtová
ECLI:	ECLI:SK:OSZV:2025:6724202937.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen, samosudkyňou Mgr. Janette Nôtovou, v sporovej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., občan SR, právne zast.: Mgr. Henrich Schindler, advokát, IČO: 40887481 so sídlom Skuteckého 33, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej: Slovenská republika – v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, IČO: 00166481, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Konanie sa v časti zaplatenia istiny 78,39 EUR s prísl. z a s t a v u j e .

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu škody v sume 680,– EUR, v lehote do 30 (tridsiatich) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.100,– EUR, v lehote do 30 (tridsiatich) dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. V prevyšujúcej časti sa žaloba žalobcu z a m i e t a .

V. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 83 % v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti uznesenia o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na tunajšom súde dňa 10. 07. 2024 žalobu, ktorou žiadal, aby súd zaviazal žalovaného nahradiť mu sumu 1.257,61 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.588,25 EUR od 11. 09. 2023 do 07. 02. 2024, úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.257,61 EUR od 08. 02. 2024 do zaplatenia titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Žalobca ďalej žiadal zaviazať žalovaného na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.315,– EUR. Žalobu odôvodnil tým, že žalobcovi bolo uznesením OO PZ Sliač zo dňa 11. 06. 2020 vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods.2 písm. a/ Tr. zákona, OP Zvolen rozhodnutím zo dňa 27. 11. 2020 podala obžalobu proti žalobcovi na Okresnom súde Zvolen. Žalobca uviedol, že voči uzneseniu o vznesení obvinenia podal dňa 22. 06. 2020 sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora OP Zvolen dňa 06. 07. 2020 zamietnutá ako nedôvodná. Po podaní obžaloby na súd, Okresný súd Zvolen rozsudkom sp. zn. 2T/88/2020 zo dňa 24. 10. 2022 oslobodil žalobcu spod obžaloby, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/12/2023 zo dňa 29. 03. 2023 bolo odvolanie okresného prokurátora zamietnuté. V súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. žalobca listom zo dňa 11. 09. 2023 požiadal GP SR o prerokovanie oprávneného nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Listom zo dňa 19. 01. 2024 bolo žalobcovi oznámené, že jeho žiadosti je vyhovené len čiastočne, keď bol uznaný jeho nárok a uspokojený v rozsahu trov právneho zastúpenia vo výške 2.330,64 EUR, ktorá bola uhradená 07. 02. 2024. Nevyhovenie zvyšnej časti nároku

bolo odôvodnené nepreukázaním výšky škody a príčinnej súvislosti medzi jej vznikom a uplatneným titulom náhrady. Žalobca si tak uplatňuje na súde majetkovú škodu vo výške 3.588,25 EUR, z ktorej mu žalovaný uhradil sumu 2.330,64 EUR. Žalobca si tiež v súlade s ustanovením § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z. uplatňuje nemajetkovú ujmu v peniazoch. Poukázal na to, že pred vznesením obvinenia bol bezúhonnou osobou a trestné stíhanie malo výrazný vplyv na jeho psychický stav a rodinné zázemie. Už počas vyšetrovania mal depresie, trpel nespavosťou, žalobca aj jeho rodina boli vystrašení a v šoku, nakoľko s políciou dovtedy nemali skúsenosti. Prejavilo sa to aj v pracovnej oblasti, kde mal zníženú výkonnosť, keďže po prebdených nociach bol unavený. Žalobca pociťoval osočovanie v okolí svojho bydliska, keď poškodení verejne o situácii rozprávali a zveličovali ju. Od pána C., ktorý u žalobcu robil tesárske práce sa tento dozvedel, že údajne mal niekoho naháňať s puškou po dedine. Ďalší sused žalobcovi mal uviesť: „Všetci vedia, čo ste zač a nech na neho vytiahne pušku.“ Ľudia z okolia aj miestni ľudia prestali k žalobcovi chodiť a jeho rodina sa s domácimi prestala stretávať. Došlo k narušeniu vzťahov žalobcových detí s ostatnými deťmi z okolia, pretože sa s nimi iné deti nekamarátili. Žalobca prišiel o časť príjmu z poskytovania služieb a z jazdeckého areálu, došlo k poškodeniu jeho povesti, dobrého mena a k psychickej ujme. Aj po ukončení trestného stíhania poškodený tvrdil, že si žalobca rozsudok kúpil. Ďalej sa žalobca cítil poškodený z dôvodu zadržania zbrojného preukazu a zbrane, čo súviselo s trestným stíhaním. V jeho okolí žije divá zver, medvede, diviaky a pri kontrole ohradníkov bol žalobca vystresovaný, necítil sa bezpečne. Aj v priebehu procesu rodina pociťovala nevraživosť v rámci materskej škôlky, kam chodila dcéra žalobcu Zojka spolu s dcérou údajných poškodených. V tom čase boli dohodnuté návštevy jazdeckého areálu žalobcu z okolia škôlok, avšak z dôvodu ohovárania sa toto neuskutočnilo, čo spôsobilo žalobcovi ďalšie finančné straty. Situácia pretrváva dodnes, aj keď bol žalobca oslobodený spod obžaloby. Žalobca si uplatnil peňažnú náhradu vo výške 15,– EUR za každý deň neväzobného stíhania za obdobie od 11. 06. 2020 do 29. 03. 2023 (1021 dní), čo spolu činí 15.315,– EUR. Uvedené zodpovedá aj hranici náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods.4 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca si uplatnil zákonné úroky z omeškania a to v zákonnej výške a to odo dňa nasledujúceho po dni, keď žalovaného vyzval na úhradu nároku predbežným prerokovaním, t. j. od 11. 09. 2023.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe nesúhlasil s podanou žalobou a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný potvrdil, že ho žalobca GP SR požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím dňa 18. 09. 2023, kde si uplatnil nárok na náhradu škody v sume 3.588,25 EUR ako skutočnú škodu vzniknutú účelne vynaloženými nákladmi na obhajobu v trestnom konaní a sumu 15.315,– EUR ako nemajetkovú ujmu. K preskúmaniu uplatneného nároku GP SR oznámila žalobcovi, že za titul pre uznanie nároku na náhradu škody považuje, s poukazom na oslobodzujúci rozsudok, podľa § 5 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. uznesenie o vznesení obvinenia. GP SR uznala nárok vo výške 2.330,64 EUR ako skutočnú škodu spočívajúcu v účelne vynaložených trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní. Zvyšnú časť náhrady trov právneho zastúpenia GP SR neuznala z dôvodu neuznania ďalších porád obhajcu s klientom, ktoré neboli ničím preukázané. Úkony označené č. 1 a 2 neboli uznané, v tom čase žalobcovi nebolo vznesené obvinenie. Úkon pod č. 5 nebol vykonaný v súvislosti s trestným konaním, šlo o úkon v administratívnom konaní na odbore poriadkovej polície, týkajúci sa zaistenia zbrane žalobcu. Pokiaľ si žalobca uplatnil náhradu za účasť na hlavnom pojednávaní v dňoch 01. 10. 2021, 18. 05., 05. 08., 24. 10. 2022 a to odmenu vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny, advokátovi však s poukazom na advokátsku tarifu § 14 ods.5 písm. b/ prináleží odmena vo výške 1 základnej sadzby, pojednávanie bolo odročené bez prejednania veci a pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Pri cestovných výdavkoch za cestu vykonanú dňa 28. 09., 08. 10., 16. 10., 20. 10., 16. 11., 11. 11. 2020 si advokát vyčíslil cenu PHM bez DPH vo výške 1,25 EUR, pričom podľa štatistického úradu v dané dni bola cena motorovej nafty dňa 28. 09. 2020 vo výške 1,027 Eur, dňa 18. 10. 2020 vo výške 1,003 EUR, dňa 16. 10. 2020 vo výške 1,003 EUR, dňa 20. 10. 2020 vo výške 1,003 EUR, dňa 16. 11. 2020 vo výške 0,990 EUR a dňa 11. 11. 2020 vo výške 0,988 EUR. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy GP SR neuznala, nakoľko nebolo preukázané, že táto ujma vznikla. To znamená, že suma, ktorú žalobca požaduje ako náhradu škody majetkovej, nie je dostatočne preukázaná, dôvod náhrady nemajetkovej ujmy žalobca v žalobe vôbec neuviedol, nepredložil žiaden dôkaz a nie je možné ustáliť, či k vzniku nemajetkovej ujmy u poškodeného došlo v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a v akej výške. Ďalej žalovaný poukázal na § 17 ods.2 zákona č. 514/2003, kedy sa nemajetková ujma uhrádza iba pre prípad, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a ak ju nie je možné uspokojiť inak.

3. K vyjadreniu žalovaného žalobca písomne uviedol, že na podanej žalobe trvá. Keďže právny základ nároku žalovaný nenamietal a čiastočne nárok plnil, sporná je len výška uplatneného nároku. Žalobca v konaní vyčíslil všetky účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia, za ktoré je potrebné považovať aj úkony pred vznesením obvinenia, nakoľko priamo na ne nadväzovalo vznesenie obvinenia, pokiaľ bol žalobca jediným podozrivým. Odmena bola vyčíslená v súlade so zákonom, žalobcovi vznikla majetková škoda, čo preukázal úhradou faktúr za právne zastúpenie. K nároku nemajetkovej ujmy v žalobe dostatočne skutkovo aj právne objasnil dôvod uplatnenia nemajetkovej ujmy v požadovanej výške. Na dôkaz navrhol výsluch žalobcu. Výška nemajetkove ujmy je požadovaná v primeranej výške v súlade s judikatúrou, právnymi predpismi, s prihliadnutím na dĺžku trestného konania a opísaný zásah do osobnostných práv žalobcu, pričom samotné konštatovanie porušenia práva nemožno považovať za dostatočnú satisfakciu.

4. Žalovaný zotrval na svojom doterajšom stanovisku, k neuznaniu časti vynaložených trov právneho zastúpenia žalovaný poukázal na to, že ďalšie porady s klientom žalobca ničím nepreukázal, navyše sa jednalo o skutkovo a právne nekomplikovanú vec, medzi jednotlivými úkonmi v trestnom konaní nedochádzalo k zvratom v dokazovaní, čo by odôvodňovalo vykonanie porady po každom úkone vyšetrovania. V ostatnom žalovaný zotrval na doposiaľ vznesených námietkach. V časti uplatnenia nemajetkovej ujmy žalobca túto opäť ničím nezdôvodnil a pokiaľ poukazuje na dĺžku trestného konania, žalovaný dal do pozornosti, že žalobca, ako aj jeho právny zástupca opakovane spôsobovali predlžovanie doby trvania trestného konania jednak ospravedlneniami z úkonov a žiadosťami o ich odročenie, ale aj z dôvodu, že z ôsmych termínov hlavného pojednávania bolo až 5 z nich odročených z dôvodov na strane žalobcu, resp. jeho obhajcu.

5. Súd vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení a prípadné predloženie dôkazov v zmysle § 150 C. s. p. k uplatnenému nároku na náhradu skutočnej škody tak, aby presne špecifikoval, za aké konkrétne úkony právnej pomoci si túto uplatňuje, v akej výške a ev. uplatnený úkon aj zdokladovať s poukazom na to, že skutkové tvrdenia v žalobe nemožno nahradiť doložením dôkazov podľa § 132 ods.2 C. s. p. Žalobca v písomnom podaní uviedol, že v trestom konaní obhajca vykonal všetky úkony tak, ako boli vyčíslené v prílohe žalobného návrhu. Zo strany žalovaného neboli uhradené trovy právneho zastúpenia za úkony – porady zo dňa 07. 09., 10. 10., 05. 11., 10. 11. 2020, 29. 09. 2021, 16. 05., 08. 06., 04. 08., 04. 10., 23. 10. 2022 a 28. 03. 2023. Vykonané porady boli preukázané potvrdením o ich vykonaní, pričom boli uplatnené len tie porady, pokiaľ po nich nasledoval iný úkon. Pokiaľ trestné konanie trvalo viac ako rok, vo veci bolo vykonaných viacero úkonov a vec si vyžadovala rokovanie s klientom. Klienta bolo potrebné informovať o vývoji trestného stíhania, možnostiach obhajoby, o jeho právach a povinnostiach a to po vykonaní jednotlivých úkonov. Žalovaný generalizoval všetky porady ako neúčelné, z čoho je zrejmá len účelovosť námietky v snahe neuhradiť žiadne trovy s tým spojené. Na dôkaz žalobca poukázal na potvrdenie o vykonaní porád. Ďalej poukázal na znenie § 18 ods.3 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré hovorí o účelnosti hotových výdavkov, nie o účelnosti odmeny advokáta, táto sa vypočítava ako tarifná odmena za jednotlivé úkony. V trestnom konaní teda nemožno skúmať účelnosť úkonu, nakoľko tieto určujú OČTK na rozdiel od civilného konania. Žalobcovi vznikla majetková škoda v súvislosti s uskutočnenými poradami, čo preukázal úhradou faktúr za právne zastúpenie. To, že porady bezprostredne nadväzovali na úkony trestného konania vyplýva z trestného spisu. Porada 07. 09. 2020 nadväzovala na nahliadnutie do spisu a súvisela s nadchádzajúcim výsluchom obvineného, následne boli vykonané výsluchy troch svedkov, čo si vyžiadalo poradu dňa 10. 10. 2020 na prejednanie obsahu ich výsluchov a ďalšiu taktiku obhajoby, porada z 05. 11. 2020 bola vykonaná po dvoch vyšetrovacích úkonoch a predchádzala výsluchu svedka, bolo potrebné dohodnúť sa na možných otázkach na svedka, porada 10. 11. 2020 bola prípravou na preštudovanie vyšetrovacieho spisu, porada z 29. 09. 2021, 16. 05., 08. 06., 04. 08., 04. 10. a 23. 10. 2022 boli prípravy na hlavné pojednávanie bez ohľadu na to, či k pojednávaniu došlo alebo nie, porada zo dňa 28. 03. 2023 bola príprava klienta na verejné zasadnutie. Ďalej žalobca zdokladoval potvrdenie o vykonaní úkonov č. 1 a 2, ktoré boli vykonané v danom trestnom konaní v štádiu pred vznesením obvinenia, potvrdenie o vykonaní úkonu č. 5, ktorý bezprostredne súvisel s trestným konaním a tento na neho odkazoval. Písomným podaním doručené súdu 12. 02. 2025 žalobca doplnil, že trestné konanie malo dopad na narušenie jeho manželského vzťahu, psychická nepohoda oboch manželov súvisela s vedením trestného stíhania voči žalobcovi a pripojil rozvodový rozsudok.

6. Elektronickým podaním, doručené súdu 21. 02. 2025 žalobca vzal žalobu v časti 78,39 EUR s prísl. späť a poukázal na pripojené vyčíslenie trov obhajoby, ktoré bolo upravené v súlade s aktuálnymi cenami PHM a pri úkonoch, kedy pojednávania boli odročené bez prejednania veci, ako aj s úpravou výšky

režijného paušálu k prislúchajúcemu roku, v ktorom bol úkon vykonaný. Žalobca tak žiadal zaviazať žalovaného na úhradu škody vo výške 1.179,22 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.509,86 EUR od 11. 09. 2023 do 07. 02. 2024, úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.179,22 EUR od 08. 02. 2024 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobca zotrval na podanej žalobe. Na pojednávaní dňa 18. 03. 2025 žalovaný nemal námietky voči čiastočnému späťvzatiu žaloby.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, oboznámením listinných dokladov a zistil nasledujúci skutkový a právny stav:

8. Žalobca na pojednávaní uviedol, že trestné stíhanie ho hlboko zasiahlo, nakoľko dovtedy žil usporiadaným životom a nemal žiadne skúsenosti s políciou. V rámci trestného stíhania sa zúčastňoval na výsluchoch, mal problém sústrediť sa na prácu, s čím súviseli aj depresie. V tom čase žil s manželkou, mali spolu 3 deti, staral sa o rodinu a to ho držalo pri tom, aby bol schopný robiť aspoň hrubé práce, inak sa nemohol venovať žiadnej zmysluplnej zárobkovej činnosti. V danom stave mal naštrbenú sebaistotu, čo pretrváva až dodnes a prejavuje sa to napr. pri obchodných rokovaniach, kedy mu aj partneri hovoria, že je z neho iný človek. Za takej situácie len ťažko dosahoval dobré výsledky. Svoj stav neriešil cez psychiatra, pretože nemá v nich dôveru, už predtým chodil so synom k psychiatrovi a nemal s tým dobrú skúsenosť. Snažil sa to zvládnuť sám, venoval sa meditáciám, joge, čo ho udržiavalo pri telesnom zdraví a zdravom rozume. Počas trestného stíhania necítil od manželky výslovne nepriateľstvo, avšak postupne sa ich vzťah menil a dospel k rozvodu manželstva. Hoci následky trestného stíhania neboli jediným dôvodom rozvodu, avšak manželka mu vyčítala napr. ako mu má veriť, keď má zbraň, aby im nejako neublížil, takže po porade s právnym zástupcom zbraň odovzdal dobrovoľne na polícii. Zistil však, že vzťah dôvery medzi manželmi bol narušený. Čo sa týka jeho povesti v obci D., aj v samotnej C. sa im ľudia otočili chrbtom, pretože poškodený z trestného stíhania o nich rozširoval rôzne klebety. To sa dozvedel napr. od pána C., ktorý im robil nejaké práce, a ktorý tvrdil, že vraj nejaký študent v škole rozprával, že žalobca je magor, čo naháňa ľudí s puškou. Neskôr mu pán C. už nedvíhal telefón a práce nedokončil. Rovnako pri spore s iným susedom tento na neho kričal: „Všetci vieme, čo ste zač, kľudne vytiahnite pušku.“ Takéto nastavenie pociťovali aj deti, keď jeho dcéra chodila do materskej škôlky spolu s dcérou poškodeného a celá tá komunita sa voči nim otočila chrbtom. Domnieval sa, že ak by trestné stíhanie bolo urovnané skôr, nemuselo k tomu dôjsť. Stalo sa, že deti z materskej škôlky, kde chodila dcéra, mali prísť k nim do jazdeckého klubu v rámci výletu, ale učiteľka povedala, že poškodený, ktorého dcéra tiež chodila do tej istej škôlky sa postavil a povedal, že si to neželá, a že sa k nemu pridalo viac rodičov, takže výlet bol zrušený. V podstate zostali v kontakte možno s dvomi rodinami z danej oblasti. Žalobca uviedol, že prevádzkoval jazdecký areál, kde mali aj prevádzku bufetu, cez spoločnosť HIPPO GROUP, s. r. o., kam chodili ľudia, pričom bolo v pláne, že podnikanie sa rozvinie, že tam budú chodiť ľudia z obce, zo škôlok, avšak pre kampaň od poškodeného to ľudia odvrhli. Cítil, že poklesla návštevnosť najmä ľudí z blízkeho okolia, ale presnú štatistiku o tom si neviedol, takže bližšie sa k tomu nevedel vyjadriť. Aj po vynesení rozsudku pokračovala štvavá kampaň poškodeného, ktorý vyhlasoval, že si žalobca kúpil rozsudok, a že či teraz on má tiež vytiahnuť zbraň na žalobcu. Dokonca bol zo strany poškodeného fyzicky napadnutý, keď ho sotil alebo ho zablokoval autom, žalobca to už nijako neriešil, mal strach aj o svoje deti. Je pravdou, že k sporom s poškodeným dochádzalo dlhodobo, ale bolo to len medzi ním a pánom E., až potom sa to prenieslo na okolie. Aj toho času ich štvavá kampaň pokračuje, z akého dôvodu si nevedel vysvetliť, zrejme z pomstychtivosti. Uvedené trestné stíhanie malo teda vplyv aj na podnikateľskú činnosť, spolu s manželkou boli spoločníkmi aj konateľmi spoločnosti, ktorá prevádzkovala jazdecký areál. Aktuálne po rozvode manželstva prebieha vyporiadanie BSM s bývalou manželkou na Okresnom súde Zvolen. Žalobca uviedol, že pred tým obchodoval s hudobnými nástrojmi, mal kamennú predajňu v C., vo F. asi do roku 2016 alebo 2017. Pre závažné zdravotné problémy túto činnosť ukončil a riešil svoj zdravotný stav. Následne sa venoval spomínanému jazdeckému areálu, mal na starosti najmä administratívu, dokumenty, účtovníctvo, ale pomáhal robiť aj fyzické práce. Po narodení tretej dcéry v roku 2017 odsunul podnikateľské plány, venoval sa len prácam v jazdeckom areáli, avšak plánoval po nástupe dcéry do MŠ, že začne vyvíjať ďalšie podnikateľské aktivity v rámci jazdeckého areálu. Najmladšia dcéra v septembri 2019 nastúpila do škôlky a on začal plánovať, rozvíjať podnikanie s hudobnými nástrojmi cez internet. Vo februári 2020 sa udiali veci súvisiace s trestným stíhaním a preto sa na toto nevedel sústrediť, pretože sa jedná o psychicky náročnú prácu. V tom čase bol zamestnancom aj neziskovej organizácie C., ktorú založila manželka spolu s rodičmi, kde vykonával funkciu riaditeľa a pracoval na skrátený pracovný úväzok 1 hodina denne. Riešil tam rôzne ťažké situácie, pretože fungovali bez grantov a bolo potrebné realizovať plány, čo si vyžadovalo veľké úsilie. Venovali sa najmä organizovaniu jazdeckej školy, letným táborom, turnusom. V tom období začala

tiež situácia ohľadne Covidu, ale keďže oni riešili aktivity na vzduchu, nevie sa vyjadriť, ako veľmi sa ich daná situácia dotkla, hoci plánovaný rozvoj táto situácia stopla. Žalobca na otázky žalovaného vo vzťahu k atakom okolia uviedol, že tieto pociťoval počas celého trestného konania, pretože ľudia začali byť odťažití, komunikácia s nimi viazla. Aj keď šiel zaniesť dcéru do škôlky, pociťoval inú komunikáciu medzi rodičmi, ktorí sa s ním už nechceli baviť. Cítil ten rozdiel, pretože dcéra nastúpila do škôlky v septembri 2019 a až po obvinení začala takáto situácia, ktorú popisuje, t. j. nie po samotnom skutku, ale až po vznesení obvinenia. Túto situáciu pociťovala celá rodina, musel sa o tom porozprávať s manželkou, aj s deťmi. G. H. hovoril, že jeho kamaráti mali také poznámky, či má jeho otec zbraň, že bral na niekoho pušku. S dcérou F. sa musel porozprávať, prečo sa nekamarátia s dcérou poškodeného, stredná dcéra to nijako neriešila. Voči rečiam poškodeného sa právne nebránil, nakoľko nemal na to psychické sily, deptalo ho trestné stíhanie a nemal silu niekoho o niečom presviedčať. Dovtedy takýto stav neriešil a dodnes musí riešiť stratu vlastného sebavedomia. Vo vzťahu k prevádzke bufetu v jazdeckom areáli žalobca doplnil, že tento prevádzkovali od roku 2015 až doposiaľ a aj počas trestného stíhania bol prevádzkovaný, len tam ľudia nechodili. V súvislosti s opatreniami Covid19 mohli predávať len balené nápoje. Situácia podľa jeho názoru mala dopad na rozvrat jeho manželstva, hoci k rozvodu došlo po oslobodzujúcom rozsudku. V tom období sa stalo, že mu zmizli z trezoru dva zásobníky, pričom kód od trezoru vedela exmanželka, preto jej SMS-kou písal, aby mu ich vrátila. Ona mu len odpísala, že to urobila preto, aby im niečo neurobil, pravdou je, že v tom čase sa hádali a exmanželka ho aj napadla, on ju však nikdy nenapadol, ani sa jej nevyhrážal zbraňou. Bol sa však poradiť s právnikom, ktorý mu doporučil, aby zbraň odovzdal na polícii.

9. Zo spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/88/2020 súd zistil:
– Na podklade trestného oznámenia poškodeného H. E. zo dňa 21. 02. 2020 o 20.30 h bol vykonaný výsluch žalobcu podľa § 196 ods.2 Tr. poriadku (ako osobu, ktorú na základe trestného oznámenia je potrebné vypočuť k okolnostiam nasvedčujúcim, že mala spáchať trestný čin) a to dňa 21. 02. 2020 o 22.00 h za prítomnosti advokáta Mgr. Henricha Schindlera. Bola pripojená plná moc zo dňa 21. 02. 2020, ktorým žalobca advokátovi udelil plnú moc na prítomnosť pri výsluchu vedenom na OO PZ Sliač dňa 21. 02. 2020.
– Uznesením povereného príslušníka PZ zo dňa 13. 03. 2020 bolo začaté trestné stíhanie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1 Tr. zákona.
– Uznesením povereného príslušníka PZ zo dňa 11. 06. 2020, ČVS: ORP-222/SL-ZV-2020 bolo vznesené obvinenie žalobcovi ako obvinenému za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods.2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona, kde sa mu kládol za vinu skutok zo dňa 21. 02. 2020 v čase okolo 17.00 h v obci D., časť C., kedy na pozemku pred rodinným domom č. XX patriaci žalobcovi, sa vyhrážal poškodenému E. tým, že po predchádzajúcej slovnej výmene názorov so zbraňou, ktorú mal v legálnej držbe, držiac ju v pravej ruke pri tele, sa rozbehol za poškodeným, ktorý odchádzal z jeho pozemku, túto zbraň obtiahol, namieril na neho a hovoril slová: „Ja ti dám, veď ja ti ukážem.“
– Dňa 26. 06. 2020 podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na OP Zvolen sťažnosť proti uzneseniu, právnemu zástupcovi bola udelená plná moc na zastupovanie v trestnom konaní dňa 18. 06. 2020. Uznesením prokurátora zo dňa 06. 07. 2020 č. k. 1Pv/118/20/6611-11 bola sťažnosť žalobcu zamietnutá ako nedôvodná.
– Dňa 27. 11. 2020 bola na Okresnom súde Zvolen podaná obžaloba Okresnou prokuratúrou Zvolen proti žalobcovi pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods.2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona.
– Rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 2T/88/2020-156 zo dňa 24. 10. 2022 bol žalobca oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.
– Na odvolanie prokurátora Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 3To/12/2023-175 dňa 29. 03. 2023 zamietol odvolanie prokurátora. Oslobodzujúci rozsudok tak nadobudol právoplatnosť dňa 29. 03. 2023.

10. Žalobca predložil:
- vyúčtovanie trov obhajoby EUR (č. l. 10, 11) a to v časti odmena obhajcu za 32 úkonov právnej pomoci v celkovej sume 2.989,07 EUR, v časti cestovné výdavky v 15-tich položkách v sume 207,30 EUR, v časti náhrada straty času 15 položiek v sume 391,88 EUR, spolu 3.588,23 EUR. Po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobca predložil nové vyčíslenie trov obhajoby EUR (č. l. 114, 115) a to v časti odmena obhajcu za 32 úkonov právnej služby v sume 2.837,68 EUR, v časti cestovné výdavky v 15-tich položkách v sume

204,97 EUR a v časti náhrady straty času 15 položiek, spolu 467,21 EUR, spolu trovy obhajoby 3.509,86 EUR. K tomu doložil prehľad cien pohonných látok v SR zo stránky Štatistického úradu SR (č. l. 116),
- potvrdenie o vykonaní porád, podpísané klientom aj advokátom (č. l. 26),
- zálohovú faktúru č. XXX/XXXX zo dňa 08. 06. 2023, splatná 16. 06. 2023, ktorou bola fakturovaná záloha za poskytnuté právne služby v trestnej veci OO PZ Zvolen, ČVS: ORP-222/SL-ZV-2020 a to v rozsahu odmeny obhajcu v sume 2.989,07 EUR, cestovné náhrady 207,30 EUR, strata času 391,88 EUR, záloha 2020/049 – 1.200,– EUR, spolu na úhradu 2.388,25 EUR, potvrdenie z účtu VÚB banky, majiteľa účtu I. G. o úhrade dňa 12. 06. 2023 vo výške 2.388,25 EUR od žalobcu (č. l. 34).
- faktúru č. 2020/49 zo dňa 14. 07. 2020, splatná 22. 07. 2020, na úhradu sumy 1.200,– EUR – právne služby v trestnej veci OO PZ Zvolen, ČVS: ORP-222/SL-ZV-2020 (č. l. 35), potvrdenie z účtu VÚB banky, majiteľa účtu I. G. o úhrade dňa 16. 07. 2020 vo výške 1.200,– EUR od žalobcu (č. l. 34 rub),
- Vyjadrenie k začatiu konania vedenej na OR PZ Zvolen, OPP, č. ORPZ-ZV-OPP-1-2335/2013-ZB zo dňa 26. 06. 2020, v ktorom Mgr. Henrich Schindler – advokát, poslal vyjadrenie OR PZ Zvolen za účastníka – žalobcu v správnom konaní vo veci zaistenia zbrojného preukazu, zbrane a preukazu zbraní (v znení len 1. strany vyjadrenia), oznámenie o začatí konania podľa § 18 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní zo 16. 06. 2020, ktoré bolo žalobcovi začaté OR PZ – OPP Zvolen, ktorým bolo žalobcovi oznámené začatie správneho konania a bol mu daný priestor na vyjadrenie (č. l. 88).

11. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu zaslal GP SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím zo dňa 11. 09. 2023 (č. l. 89), s poukazom na nezákonné rozhodnutie a to uznesenie OO PZ Sliač, ČVS: ORP-222/SL-ZV-2020 zo dňa 11. 06. 2020 o vznesení obvinenia a rozhodnutie o podaní obžaloby OP Zvolen č. 1Pv/118/20/6611-16 zo dňa 27. 11. 2020 pre skutok kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods.2 písm. a/ Tr. zákona. Uplatnil si nárok na majetkovú škodu vo výške 3.588,25 EUR ako úhradu trov obhajoby, k čomu doložil vyčíslenie trov konania, faktúry, potvrdenie o úhrade faktúr, technický preukaz vozidla. Zároveň si uplatnil nemajetkovú ujmu v peniazoch a to 15,– EUR za každý deň neväzobného stíhania v období od 11. 06. 2020 do 29. 03. 2023, za 1021 dní, t. j. 15.315,– EUR. V dôvodoch poukázal na to, že pred vznesením obvinenia bol bezúhonnou osobou, trestné stíhanie malo významný vplyv na jeho psychický stav aj rodinné zázemie, počas vyšetrovania mal depresie, nespavosť, žalobca a jeho rodina boli vystrašení, v šoku. V práci mal zníženú výkonnosť, pociťoval osočovanie z blízkeho okolia, keď rodina poškodeného verejne rozprávala a zveličovala celú situáciu. Dozvedel sa potom od pána C., ktorý u neho robil tesárske práce, rovnako sa tak vyjadril jeho ďalší sused. Ľudia z okolia sa prestali s nimi stretávať, deti sa prestali kamarátiť jeho deťmi. Dotklo sa to aj príjmu z poskytovania služieb, jazdeckého areálu, ktorý žalobca prevádzkoval. Žalobca sa cítil dotknutý z dôvodu zadržania zbrane a zbrojného preukazu, keďže žijú v jeho okolí divoké zvieratá, pri kontrole ohradníkov sa necítil bezpečne, bol vystresovaný. Rovnako v materskej škôlke, ktorú navštevujú jeho deti, žalobca pociťoval nevraživosť, dohodnuté návštevy detí z okolia škôlok, ktoré sa následne neuskutočnili na podklade trestného stíhania. Listom GP SR zo dňa 15. 01. 2024 bolo žalobcovi oznámené, že GP SR vychádza zo skutočnosti, že uznesenie o vznesení obvinenia sa považuje za nezákonné a po preskúmaní veci nárok žalobcu je uznaný a uspokojený čiastočne. Bolo konštatované, že na základe žiadosti a príloh, klient uhradil za poskytnutie právnych služieb v trestnom konaní sumu 3.588,25 EUR, z nej bolo uznané ako účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia spolu s režijným paušálom a DPH vo výške 1.791,43 EUR, cestovné náhrady a strata času 539,21 EUR, v celkovej výške 2.330,64 EUR. Neboli uznané ďalšie porady s klientom, ktoré neboli ničím preukázané, navyše vec nebola skutkovo ani právne komplikovaná, medzi jednotlivými úkonmi nedochádzalo k zvratom v dokazovaní, čo by odôvodňovalo vykonanie porady po každom vyšetrovacom úkone, preto sú tieto vyhodnotené ako neúčelné. Úkony pod č. 1 a 2 neboli uznané, pretože v tom čase advokát nezastupoval klienta, úkon pod č. 5 nemal súvis s prebiehajúcim trestným konaním, šlo o úkon v administratívnom konaní. Úkony za účasť na hlavnom pojednávaní v dňoch 01. 10. 2021, 18. 05., 05. 08. a 24. 10. 2022 boli uplatnené v plnej výške, s poukazom na § 14 ods.5 písm. b/ vyhlášky, patrí odmena len vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny – pojednávanie odročené bez prejednania veci a pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Pri cestovných výdavkoch za cesty od 28. 09. 2020 do 11. 11. 2020 bola uplatnená náhrada s použitím ceny za PHM bez DPH vo výške 1,25 EUR, podľa ŠÚ však bola v danom období iná cena motorovej nafty. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nebol uznaný z dôvodu nepreukázania, nie je dostatočne preukázaný jej vznik, príčinná súvislosť v zmysle § 17 ods.2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z.

12. Zo spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 10P/285/2023 bol oboznámený:

– č. l. 1: Návrh o rozvod manželstva podaný navrhovateľkou (manželka žalobcu), ktorá k dôvodom rozvratu manželstva uviedla, že narodením detí začali vychádzať najavo rozdiely medzi manželom a manželkou, odlišné názory pri dôležitých rozhodnutiach, čo sa prejavuje aj vo vedení spoločnej firmy, to ovplyvňuje chod a existenciu firmy, aj rodiny. Dôvodom tak sú veľké názorové rozdiely a strata dôvery voči manželovi na základe vážnych podnikateľských rozhodnutí a klamstiev.
– č. l. 20: Podľa správy J. K. D. o povesti manželov, neboli riešené žiadne priestupky.
– č. l. 23: Podľa správy Daňového úradu Banská Bystrica, žalobca nepodával daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby, daňový subjekt HIPPO GROUP, s. r. o. uviedol vyúčtovanie dane a úhrn príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2022 zamestnancovi – žalobcovi, vo výške 60,– EUR. K tomu žalobca uviedol, že vo firme vystupoval len ako konateľ, nemal žiadnu pracovnú zmluvu.
– č. l. 29: Vyjadrenie žalobcu k návrhu na rozvod manželstva, podané prostredníctvom právneho zástupcu, kde ako dôvod vzťahovej krízy uviedol skutočnosť, že manželka nadviazala známosť s iným mužom od septembra 2023, on manželstvo nepovažuje za trvalo a dlhodobo rozvrátené. Poukázal i na to, že po uzavretí manželstva sa naďalej venoval vlastnej firme GM Music, s. r. o. ktorá sa zaoberala predajom hudobných nástrojov, svetelnej a ozvučovacej technicky, pôsobil ako gitarový technik pre hudobnú skupinu. Zároveň sa snažil podľa svojich možností pomáhať okolo areálu v Budičke, kde manželka prevádzkovala jazdecký areál. Do manželstva zasahovali rozdielne názory na výchovu maloletého H. zo strany starého otca – manželkinho otca, nakoľko syn si vyžadoval individuálny prístup z dôvodu zistených porúch. Žalobca činnosť vo svojej firme ukončil v rokoch 2015, 2016 s tým, že sa naďalej chcel venovať len jazdeckému areálu, nakoľko činnosť firmy už nemala ekonomický zmysel. Vypomáhal v prácach na jazdeckom areáli hlavne pri administratívnej činnosti, objednávkach, avšak práca bola mimoriadne náročná, čo sa odrazilo na zhoršení jeho zdravotného stavu a v marci 2017 mal zdravotný kolaps, v tom čase sa im aj narodila dcéra F.. V tom období mali s manželkou vzťahovú krízu, pretože on nestíhal plniť povinnosti, ktoré sa od neho očakávali a starostlivosť o rodinu a chod jazdeckého areálu bol viac na manželke. Nasledovalo však normálne životné obdobie až do septembra 2023, kedy zistil, že manželka nadviazala vzťah s iným mužom a nového partnera si nasťahovala do spoločného domova. K tomu žalobca podotkol, že uvedené trestné stíhanie považuje za jeden z dôvodov, ktoré napokon viedli k rozvodu manželstva, v tom čase bol však určite silnejším podnetom vzťah exmanželky s iným partnerom, kedy táto emócia prebíjala inú.
– č. l. 49: Vyjadrenie manželky (z obsahu ktorého nevyplývajú žiadne skutočnosti týkajúce sa trestného stíhania žalobcu).
– č. l. 68: Zápisnica o pojednávaní z 18. 12. 2023 (z prednesov manželov nevyplývajú žiadne skutočnosti týkajúce sa trestného stíhania žalobcu).
– č. l. 78: Zápisnica o pojednávaní z 24. 01. 2024, na pojednávaní došlo k zisťovaniu názoru maloletých detí,(z ich vyjadrení nevyplynuli žiadne súvislosti s trestným stíhaním).
– č. l. 102: Znalecký posudok č. 4/2024 Mgr. B., znalec v odbore psychológia, ktorý vykonal psychologické vyšetrenie oboch manželov a všetkých troch maloletých detí (pre účely úpravy rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva), kde na strane 13 znaleckého posudku manželka pred znalcom uviedla, že keď manželovi oznámila, že má iný vzťah, manžel sa zrútil, zobralo ho to psychicky, bral antidepresíva, nejedol, triasol sa, bol mimo, následne riešili rozdelenie majetku, čo bolo komplikované, dochádzalo k hádkam a dospelo to k tomu, že podala žiadosť o rozvod. Vzťah s manželom zostal chladný, nekomunikujú spolu. Žalobca pred znalcom taktiež priznal, že počas manželstva v rokoch 2017 až 2018 mal vážnejšie psychické problémy, únavu, vyhorenie, kolaps, mali problémy s manželkou, uvedené však následne prekonali. Rovnako potvrdil, že po tom, čo mu manželka oznámila, že má iný vzťah, zostal v šoku, schudol 14 kg, chcel o manželku zabojovať, ona však nemala záujem. Vzťah sa natoľko pokazil, že teraz veci riešia súdnou cestou. Vo výpovedi pred znalcom neuviedol žiadne okolnosti týkajúce sa trestného stíhania. Rovnako z vyjadrenia detí nevyplývali žiadne skutočnosti týkajúce sa trestného stíhania žalobcu.
– Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 29. 05. 2024, právoplatný 17. 06. 2024 bolo manželstvo žalobcu rozvedené, súd schválil rodičovskú dohodu o úprave rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva, po vyhlásení rozsudku sa všetci účastníci vzdali práva podať voči nemu odvolanie.

13. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

13.1 Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „ZZŠ“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Podľa ods. 2, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

13.2 Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ ZZŠ, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

13.3 Podľa § 5 ods. 1 ZZŠ, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

13.4 Podľa § 6 ods. 1 ZZŠ, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Podľa ods. 2, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

13.5 Podľa § 16 ods.4 ZZŠ, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

13.6 Podľa § 18 ods. 1 ZZŠ, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.
Podľa ods. 3, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

13.7 Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení úč. do 31. 12. 2023 (ďalej len „Vyhláška“), výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak (ďalej len "výpočtový základ"). Podľa ods. 4, výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o tri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3.

13.8 Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

13.9 Podľa § 12 ods. 3 vyhlášky, pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica
a) neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu.

13.10 Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:
a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,
b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej,
c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo na konaní pred súdom alebo iným orgánom, na konaní o dohode o vine a treste, na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny,
Podľa ods. 2 odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby:
a) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody.
Podľa ods. 5, odmena vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby:
b) zastupovanie alebo obhajoba na pojednávaní, pri ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie, alebo zastupovanie a obhajoba na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednania veci.
Podľa ods. 6, ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí.

13.11 Podľa § 15 vyhlášky, advokát má popri nároku na odmenu aj nárok
a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,
b) na náhradu za stratu času (§ 17).

13.12 Podľa § 16 ods. 1 vyhlášky, advokát sa môže dohodnúť s klientom na druhu a výške niektorých hotových výdavkov, ktorých vynaloženie sa predpokladá v súvislosti s poskytovaním právnych služieb. Podľa ods. 3, od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol. Podľa ods. 4, na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

13.13 Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

13.14 Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

14. Na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, voči ktorému žalovaný nemal námietky, súd konanie v časti o zaplatenie istiny 78,39 EUR s prísl. zastavil, rozhodol tak podľa § 144, § 145 a § 146 C. s. p. (výrok I.).

15. Predmetom posúdenia súdom je nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy voči štátu spôsobené nezákonným rozhodnutím. Právnym podkladom na uplatnenie nároku je zákon č. 514/2003 Z. z. Judikatúra dospela k záveru, že rovnaký význam, ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, má tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby, pričom podstata nároku na náhradu škody sa v tom prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania (napr. rozhodnutie NSSR sp. zn. 1Cdo/53/1993, sp. zn. 4MCdo/15/2009). Súd konštatuje, že predpokladmi na priznanie nároku na náhradu škody je kumulatívne splnenie nasledovných podmienok: 1. existencia nezákonného rozhodnutia, 2. existencia škody, 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným

rozhodnutím a tvrdenou škodou. Medzi stranami nebolo sporné splnenie podmienok na uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorá vznikla z dôvodu, že si žalobca v trestnom konaní bol nútený vziať obhajcu za účelom poskytnutia právnej pomoci. Vo vzťahu k takto uplatnenej škode, pričom sa jedná o škodu skutočnú v zmysle § 17 ods. 1 ZZŠ súd konštatuje, že je daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a takto uplatnenou škodou, pretože ak by nedošlo k vzneseniu obvinenia voči žalobcovi, žalobca by nemal dôvod požiadať o obhajobu. Sporným bol rozsah tohto nároku. Žalovaný vzniesol námietky voči vyčísleným úkonom právnej pomoci, keď úkony označené vo vyčíslení č. 1. a 2. po 101,14 EUR boli vykonané pred týmto nezákonným rozhodnutím žalovaný neuznal, rovnako úkon č. 5 týkajúci sa administratívneho konania, kedy za túto prípadnú škodu, ak žalobcovi patrí, nezodpovedá Slovenská republika konajúca v zastúpení GP SR, ak žalobca má zato, že má tento nárok daný, musí si ho uplatniť voči SR zastúpenej Ministerstvom vnútra SR, pod ktorého gesciu patrí konanie o strelných zbraniach. Žalovaný vzniesol námietky k neúčelnosti vykonaných porád medzi žalobcom a jeho obhajcom, ktoré považoval za neúčelné, keďže sa nejednalo o skutkovo a právne zložitú vec a medzi jednotlivými úkonmi v trestnom konaní nedochádzalo k zvratom v dokazovaní, keď sa neuskutočnili hlavné pojednávania, ale vykonávali sa porady pred nimi a tieto porady trvali viac ako hodinu, podozrivé okolnosti boli, keď údajne malo dôjsť k poradám, hoci či už obvinený alebo advokát avizovali ochorenie Covid19, čo doložili testami, t. j. ak boli pozitívni, tak nemohli prebehnúť medzi nimi porady. Vo vzťahu k označeným úkonom – účasť na hlavnom pojednávaní žalobca vyčíslil odmenu v plnej výške, hoci sa jednalo o pojednávania odročené bez prejednania veci, kedy patrí skrátená odmena. Čo sa týka cestovných výdavkov, vzhľadom na novo predloženú tabuľku, pokiaľ je toto vyčíslené správne, voči tomuto neboli námietky, ale z uvedeného vyplýva, že námietky, ktoré do vtedy boli vznesené voči nárokom žalobcu aj v tomto konaní boli dôvodné.

16. Súd vykonal kontrolu vyčíslenia trov obhajoby, či tieto boli vyčíslené v súlade so zákonnou úpravou, pretože v opačnom prípade by náhradu nebolo možné priznať. Po preskúmaní vyčíslenia trov konania súd konštatuje, že niektoré úkony právnej pomoci neboli vyčíslené správne. V prvom rade súd konštatuje, že žalobca vyčíslil trovy právneho zastúpenia súvisiace s trestným stíhaním žalobcu, ktoré bližšie špecifikoval v prílohe žaloby na č. l. 10, 11, ktorá špecifikácia bola aj podkladom na vystavenie faktúry za poskytnutie služieb právnej pomoci v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu v celkovej výške 3.588,25 EUR, pričom žalobca zdokladoval, že z tejto sumy záloha 1.200,– EUR mu bola uhradená dňa 16. 07. 2020, zvyšná časť 2.388,25 EUR uhradené dňa 12. 03. 2023. Takéto vyčíslenie bolo tiež prílohou žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobcu na GP SR. Žalobca v rámci nového vyúčtovania trov obhajoby, ktoré bolo súčasťou čiastočného späťvzatia žaloby zo dňa 21. 02. 2025, upravil vyčíslenie celkových nákladov trov obhajoby a to tak, že v časti namietaných úkonov – odmena za účasť na hlavných pojednávaniach v dňoch 01. 10. 2021, 18. 05. 2022 a 05. 08. 2022 upravil výšku požadovanej náhrady odmeny v zmysle výhrad žalovaného, t. j., ktorá bola pomerne krátená. Súd však konštatuje, že v rámci vyúčtovania za všetky úkony právnej služby žalobca upravil pri každej položke úkonu právnej služby výšku režijného paušálu, ktorú si uplatnil vo vyššej sume oproti pôvodnému vyúčtovaniu a to aj pri úkonoch, ktoré boli zo strany žalovaného už uhradené. Žalobca tak svoj nárok odvodzoval od nového celkového vyúčtovania všetkých úkonov obhajcu (t. j. aj tých, ktoré už žalovaným boli uhradené), takže v novom vyúčtovaní si uplatnil celkovú náhradu trov obhajoby za úkony vo výške 2.176,90 EUR (pôvodne 2.356,96 EUR), režijné paušály vo výške 335,15 EUR (pôvodne 281,25 EUR), spolu s DPH vo výške 2.837,68 EUR (pôvodne 2.989,07 EUR). Z uvedeného je zrejmé, že žalobca pôvodne vyčíslil nárok na odmenu a režijný paušál za jednotlivé úkony obhajoby inak, pričom na námietky žalovaného, ktorý uvedené namietal už v predsúdnom konaní, upravil krátenú výšku náhrady odmeny za účasť na uvedených hlavných pojednávaniach, avšak žalobca zároveň upravil smerom nahor výšku režijných paušálov u všetkých úkonov obhajoby a teda v konečnom dôsledku si v časti náhrady režijných paušálov uplatnil viac oproti vyúčtovaniu, ktoré bolo podkladom pre vyčíslenie trov obhajoby žalobcovi, ktoré tento uhradil a tiež, ktoré boli podkladom na predbežné prerokovanie nároku, ktorý z časti žalovaný uhradil. V zmysle § 16 ods.4 ZZŠ si žalobca pri uplatnení nároku na súde môže požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. V tomto konkrétnom prípade súd konštatuje, že pokiaľ žalobca vo vyúčtovaní predložené súdu dňa 21. 02. 2025 navýšil náhradu trov obhajoby v časti režijný paušál, táto nezodpovedá rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a v takto navýšenej časti bol jeho nárok uplatnený v rozpore s ustanovením § 16 ods.4 ZZŠ, preto súd v časti režijného paušálu vychádzal z vyčíslenia trov obhajoby tak, ako bol vyčíslený v čase predbežného prerokovania nároku (t. j. podľa vyčíslenia č. l. 10, 11).

16.1. K úkonom právnej pomoci za účasť pri výsluchu žalobcu dňa 21. 02. 2020 (v postavení podozrivého), účasť pri výsluchu svedka Bc. L. dňa 16. 05. 2020 súd konštatuje, že z vyšetrovacieho spisu je preukázané, že obhajca sa zúčastnil oboch týchto úkonov, pričom pri výsluchu žalobcu ako podozrivého bol prítomný na základe plnej moci udelenej žalobcom dňa 21. 02. 2020 (č. l. 5 vyšetrovacieho spisu), táto plná moc sa vzťahovala výlučne na úkon – prítomnosť pri výsluchu žalobcu dňa 21. 02. 2020. Na základe akej skutočnosti bol právny zástupca prítomný pri výsluchu svedka C. L. dňa 16. 05. 2020 zrejmé nie je. Právny zástupca žalobcu dôvodil tým, že len realizoval práva podozrivého. Súd však konštatuje, že v tom čase podľa Tr. poriadku sa takýmto spôsobom nerealizovali práva podozrivého, k zmene došlo až prijatím novely Tr. poriadku zákona č. 40/2024 Z. z. účinnej od 15.03.2024 (§ 33b). Ani plná moc v tom čase udelená žalobcom ako podozrivým sa na uvedený úkon nevzťahovala. Preto súd konštatuje, že účasť obhajcu pri výsluchu svedka C. L. dňa 16. 05. 2020 nebola realizovaná na základe plnej moci udelenej žalobcom a teda nespadá pod úkon právnej služby, na ktorý by bol žalobcom splnomocnený. Preto za takýto úkon obhajca nebol oprávnený účtovať žalobcovi odmenu. Okrem toho súd pri oboch právnych úkonoch považoval námietku žalovaného za dôvodnú, keďže uvedené úkony nemali priamy súvis s nezákonným rozhodnutím, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia. Oba úkony predchádzali uzneseniu o vznesení obvinenia, žalobca však uvádzal, že považuje tieto úkony súvisiace s trestným konaním, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Súd je toho názoru, že v danom prípade žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi škodou, ktorá mala na strane žalobcu vzniknúť úhradou odmeny advokáta a nezákonným rozhodnutím, nakoľko chýba časová súvislosť. Vznik škody nesúvisel s uznesením o vznesení obvinenia, pretože bez ohľadu na uznesenie o vznesení obvinenia, žalobca uhradil odmenu za uvedené úkony jednak na podklade udelenia plnej moci obhajcovi na zastupovanie pri jeho výsluchu, dňa 21. 02. 2020, jednak na podklade vyúčtovania trov obhajoby (na úkon nebolo preukázané udelené splnomocnenie). Žalobca by uvedenú odmenu uhradil bez ohľadu na to, či mu bolo vznesené obvinenie alebo nie, súd preto konštatuje, že odmena za uvedené úkony vrátane režijného paušálu a výdavkov na cestovné a stratu času za uvedené úkony nepatrí, nakoľko nemajú priamy súvis s nezákonným rozhodnutím, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia ÚSSR sp.zn. I. ÚS 177/08: „Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je teda preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda (v podobe skutočnej škody - damnum emergens alebo ušlého zisku - lucrum cessant) musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda, ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, čo sa týka príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané [teda poškodeného (sťažovateľov).“.

16.2. K odmene za úkon obhajoby – Vyjadrenie v administratívnom konaní zo dňa 26. 06. 2020 súd konštatuje, že k tomuto úkonu žalobca doložil prvú stranu písomného vyjadrenia zo dňa 26. 06. 2020 s hlavičkou advokáta Mgr. Henricha Schindlera a výzvu – Oznámenie OR PZ Zvolen zo dňa 16. 06. 2020 o začatí správneho konania podľa § 18 zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Vo vyúčtovaní si obhajca za daný úkony účtoval podľa § 14 ods.1 písm. b/ vyhlášky sumu 73,66 EUR spolu s režijným paušálom a DPH. Súd konštatuje, že obhajca jednak nepostupoval správne, keď účtoval za daný úkon odmenu právnej služby ako za zastupovanie klienta v trestnom konaní, pretože v danom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny určuje v zmysle § 11 vyhlášky, nakoľko sa nejednalo ani o trestné, ani o priestupkové konanie, ale o administratívne konanie podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Naviac obhajca nepreukázal udelenie plnej moci na zastupovanie v tomto konaní, preto súd považoval námietku žalovaného o nepreukázaní opodstatnenosti zastupovania v danom úkone za dôvodnú. Rovnako súd konštatuje, že daný úkon právnej pomoci nie je v priamej príčinnej súvislosti s trestným konaním, nakoľko sa jedná o vyjadrenie v inom administratívnom konaní. Z rozhodovacej praxe súdov SR (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/32/2007) vyplýva, že bez ohľadu na skutkové okolnosti individuálnej právnej veci, nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo orgánu verejnej moci musí byť priamou, bezprostrednou a nesprostredkovanou príčinou škody, nestačí, ak je iba sprostredkovanou príčinou škody. To znamená, že nezákonné rozhodnutie orgánu štátu môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve týmto rozhodnutím. Zodpovednosť totiž nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, keďže atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo, t. j. bezprostredne predchádza následku a vyvoláva ho (viď

aj nález ÚS SR sp. zn. I.ÚS/177/08). Podmienky začatia správneho konania sú upravené v Zákone o správnom konaní, ktoré príslušný správny orgán začal s poukazom na zákonnú úpravu zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive. Práve tieto podmienky viedli k začatiu administratívneho konania, ktorého účastníkom bol žalobca. Súd preto konštatuje, že nezákonné rozhodnutie, od ktorého žalobca odvodzuje svoje nároky na náhradu škody voči štátu zastúpeného GP SR, nie je v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti so vznikom nákladov právneho zastúpenia v administratívnom konaní. Naviac, za dôvodnú považuje súd námietku žalovaného, že v danom prípade, pokiaľ bol žalobca účastníkom administratívneho konania, v ktorom mu mala vzniknúť škoda, za túto nezodpovedá štát zastúpený GP SR, ale v súlade s ustanovením § 4 ods.1 písm. d/ ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, pokiaľ škoda žalobcovi mala vzniknúť pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy, t. j. štát zastúpený GP SR tak, ako je označený v tomto konaní na strane žalovaného, nemá pasívnu vecnú legitimáciu na uspokojenie tohto nároku žalobcu. V tejto časti súd nárok žalobcu na náhradu trov obhajoby považoval za nedôvodný a nepreukázaný.

16.3. Ďalej súd posudzoval úkony právnej služby – porady s klientom v dňoch 07. 09., 10. 10., 05. 11., 10. 11. 2020, 29. 09. 2021, 16. 05., 08. 06., 04. 08., 04. 10., 23. 10. 2022, 28. 03. 2023 a účasť obhajcu na hlavných pojednávaniach, ktoré boli odročené bez prejednania veci. Žalovaný namietal neúčelnosť porád s poukazom na to, že sa nejednalo o skutkovo a právne zložitú vec, nedochádzalo k zvratom v dokazovaní, poukázal na to, že v predsúdnom konaní žalobca tieto úkony pri predbežnom prejednaní nepreukázal. Ďalej žalovaný namietal, že porady medzi hlavnými pojednávaniami, ktoré boli odročené bez prejednania veci, považuje za neúčelné, namietol tiež, či vôbec došlo k uskutočneniu týchto úkonov, keďže dôvodom pre odročenie pojednávania malo byť ochorenie či už žalobcu alebo jeho obhajcu na Covid19, keď v prípade choroby nemohla takáto porada prebehnúť krátko pred hlavným pojednávaním. Žalobca uviedol, že súd v konaní ani nemôže skúmať účelnosť odmeny advokáta s poukazom na § 18 ods.3 ZZŠ, ktorá hovorí o účelnosti hotových výdavkov, nie o účelnosti odmeny advokáta. Úkony advokáta sú určené OČTK na rozdiel od civilného konania. Žalobca vznik škody preukázal úhradou faktúr za právne zastúpenie. Ďalej uviedol, že všetky porady boli vykonané medzi jednotlivými úkonmi trestného konania, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom a boli vykonané dôvodne a účelne. Sám žalobca na pojednávaní zdôraznil, že uvedené porady pre neho boli potrebné, nakoľko sa v trestnom konaní nevyznal. Súd sa nestotožňuje s výkladom žalobcu, keď by nemal posudzovať účelnosť úkonov obhajoby, nakoľko podľa § 18 ods.1 ZZŠ náhrada škody zahŕňa aj účelne vynaložené trovy konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Ods.3 dopĺňa, že súčasťou týchto trov sú aj trovy právneho zastúpenia a tiež účelne vynaložené hotové výdavky a odmena za zastupovanie, pričom odmena za zastupovanie sa určí ako tarifná odmena advokáta. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že štát nenahrádza akékoľvek vynaložené trovy právneho zastúpenia, ale len tie, ktoré boli vynaložené účelne. Pokiaľ žalobca žiadal opakované porady s obhajcom, ktoré uhradil, jedná sa o dohodu s obhajcom, avšak nie všetky takto ním vyžiadané porady možno z pohľadu vedenia trestného konania považovať za účelné, neúčelné úkony musí žalobca znášať sám. Z vyšetrovacieho spisu súd zistil, že žalobca udelil plnú moc na zastupovanie obhajcovi v trestnej veci dňa 18. 06. 2020 po tom, čo žalobcovi bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia (doručené dňa 17. 06. 2020). Za tento úkon, ktorý zároveň zahŕňa prvú poradu, bola žalobcovi priznaná a vyplatená náhrada zo strany žalovaného. Žalobca uviedol, že porada dňa 07. 09. 2020 nasledovala po nahliadnutí do spisu (č. l. 82 vyšetrovacieho spisu), z ktorého vyplýva, že úkon nahliadnutia do spisu trval dňa 03. 09. 2020 od 15.00 h do 15.15 h. Žalobca ale neuviedol, prečo po nahliadnutí do spisu, ktoré trvalo v rozsahu 15 minút, bola nevyhnutná ďalšia porada dňa 07. 09. 2020 v trvaní od 09.00 h do 10.30 h. Žalobca síce uviedol, že táto súvisela s nadchádzajúcim výsluchom obvineného, avšak súd konštatuje, že už pri prevzatí zastúpenia, po doručení uznesenia o vznesení obvinenia bolo zrejmé, aký skutok sa kladie žalobcovi za vinu a z akých dôkazov v tom čase vychádza daný úkon. Hoci žalobca tvrdil, že pred každým úkonom subjektívne považoval za nevyhnutné sa vždy so svojim obhajcom poradiť, súd konštatuje, že nezistil účelnosť ďalšej porady dňa 07. 09. 2020, keď do výsluchu žalobcu v pozícii obvineného dňa 28. 09. 2020 nebol vykonaný žiaden taký vyšetrovací úkon, ktorý by znamenal nevyhnutnú potrebu ďalšej porady. Súd preto konštatuje, že daný úkon právnej služby považuje za neúčelný z hľadiska obhajoby v trestnom konaní a preto náklady tohto úkonu musí žalobca znášať sám a to vrátane režijného paušálu. Porada zo dňa 10. 10. 2020 nasledovala po úkonoch – výsluch obvineného zo dňa 28. 09. 2020 a výsluch svedkov zo dňa 08. 10. 2020 a predchádzala ďalšiemu výsluchu svedka dňa 16. 10. 2020 a preštudovaniu vyšetrovacieho spisu dňa 20. 10. 2020. Žalobca uviedol, že na uvedenej porade bolo potrebné prejednať obsah výsluchov a dohodnúť sa na

ďalšej taktike obhajoby. Uvedená porada s klientom bola zdokladovaná rozsahu 1 hodina 20 minút. O účelnosti porady svedčí ďalší dôkazný návrh obhajcu pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 20. 10. 2020, ktorému bolo v konečnom dôsledku aj vyhovené. Preto súd uzatvára, že túto poradu možno považovať za účelnú a dôvodnú, po kontrole vyúčtovania súd konštatuje, že sadzba za úkon bola určená správne vo výške 49,11 EUR, pri režijnom paušále (z vyššie uvedených dôvodov) súd vychádzal z pôvodne vyčíslenej sumy 8,84 EUR, čo spolu s DPH činí nárok na náhradu odmeny vo výške 69,54 EUR. Žalobca si uplatnil náhradu za odmenu – porada s klientom dňa 05. 11. 2020 v trvaní 1 hodina 30 minút, ktorá nasledovala po preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 20. 10. 2020 a predchádzala výsluchu svedka navrhnutého žalobcom, výsluch vykonaný 06. 11. 2020. Súd konštatuje neúčelnosť predmetnej porady, nakoľko medzi jednotlivými úkonmi v trestnom konaní došlo len k vyhoveniu žiadosti žalobcu o výsluch svedkyne B. a súd nevidel účelnosť opakovanej porady k vykonaniu dôkazu, ktorý predtým žalobca sám navrhol, preto uvedený úkon súd považoval za neúčelný a trovy obhajoby bude musieť žalobca znášať sám. Porada s klientom dňa 10. 11. 2020 nasledovala po výsluchu svedkyne B. dňa 06. 11. 2020 a predchádzala úkonu – preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 11. 11. 2020. Tento úkon súd považoval za dôvodný a účelný, keďže nasledoval po vykonaní všetkých dôkazov a žalobca uviedol, že bolo potrebné prejednať prípravu na preštudovanie vyšetrovacieho spisu. Súd preto priznal náhradu odmeny za úkon obhajoby s tým, že pri výške režijného paušálu vychádzal z pôvodne uplatneného nároku 8,84 EUR, celková odmena za daný úkon tak činí 69,54 EUR. Porada s klientom zo dňa 29. 09. 2021 nasledovala po tom, čo bola vo veci podaná obžaloba na Okresný súd Zvolen a súd vo veci vydal trestný rozkaz, voči ktorému bol podaný odpor dňa 02. 02. 2021. Vo veci bolo nariadené hlavné pojednávanie na 01. 10. 2021 a predmetná porada predchádzala účasti na hlavnom pojednávaní. Žalovaný namietal účelnosť predmetného úkonu aj s poukazom na to, že hlavné pojednávanie bolo odročené z dôvodu zdravotného stavu na strane žalobcu a teda nemohla byť vykonaná ani porada pred pojednávaním. Z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 01. 10. 2021 (č. l. 103 trestného spisu) vyplýva, že obžalovaný sa na hlavné pojednávanie nedostavil a až na hlavnom pojednávaní prítomný obhajca ospravedlnil neprítomnosť obžalovaného z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu s tým, že absolvoval vyšetrenie PCR testom. Súd len podotýka, že v tom období celosvetovo prepukla pandémia Covid19, ktorá mala vplyv aj na priebeh súdnych konaní, pričom sa kládla zvýšená požiadavka na zodpovedné správanie občanov s tým, že pokiaľ majú zdravotné problémy, je potrebné vylúčiť, že sa jedná o ochorenie Covid19, obmedziť pohyb a kontakt s inými ľuďmi. Žalobca následne zaslal súdu výsledok vyšetrenia, ktorý absolvoval dňa 01. 10. 2021 o 08.05 h s výsledkom negatívny. Zo spisu vyplýva, že trestný súd uvedené ospravedlnenie vyhodnotil ako dôvodné, voči obžalovanému neboli prijaté žiadne procesné opatrenia za prípadnú obštrukciu, preto súd konštatuje, že uvedené ospravedlnenie žalobcu a z tohto dôvodu odročenie pojednávania mu nemožno klásť za vinu. Preto súd konštatuje, že porada, ktorá mala predchádzať tomuto hlavnému pojednávaniu, bola vykonaná účelne, dôvodne a žalobcovi patrí náhrada odmeny trov obhajoby a to vo výške vyčíslenej ako odmena za úkon 51,17 EUR, režijný paušál 9,21 EUR, spolu s DPH 72,46 EUR. Rovnako patrí žalobcovi aj náhrada odmeny za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 01. 10. 2021, ktorú si žalobca po úprave uplatnil v správnej výške – sadzba za úkon vo výške 1 základnej sadzby v sume 19,19 EUR, režijný paušál ako bol pôvodne vyčíslený 9,21 EUR, čo spolu činí 28,40 EUR + 20 % DPH: 5,68 EUR, spolu s DPH odmena za úkon 34,08 EUR. Nasledovala porada dňa 16. 05. 2022, pred následne určeným hlavným pojednávaním dňa 18. 05. 2022. Obhajca požiadal o odročenie pojednávania elektronicky dňa 17. 05. 2022 z dôvodu pozitívneho testu PRC žalobcu, ktorý zároveň pripojil, a z ktorého vyplýva, že žalobca absolvoval 16. 05. 2022 o 10.36 h test na Covid, ktorý vyšiel pozitívny (č. l. 110, 111 trestného spisu). Vzhľadom na uvedené je otázne, ako mohla prebehnúť porada obhajcu a žalobcu dňa 16. 05. 2022 od 10.00 h do 11.30 h, keď v čase o 10.36 h sa žalobca mal podrobiť PCR testu. Súd preto nepovažuje za jednoznačne preukázané vykonanie úkonu právnej služby, naviac tento úkon možno považovať za neúčelný, nakoľko nedošlo k žiadnemu takému úkonu právnej pomoci od predchádzajúcej porady, ktoré by nevyhnutne vyžadovalo ďalšiu poradu s klientom. Trovy obhajoby za tento úkon žalobca bude znášať sám. Obdobne súd posúdil poradu s klientom dňa 08. 06. 2022, ktorá predchádzala hlavnému pojednávaniu dňa 10. 06. 2022, na ktorom došlo k prejednaniu trestnej veci. Súd však konštatuje, že od porady, ktorá mala znamenať prípravu na pojednávanie dňa 29. 09. 2021 do vykonania hlavného pojednávania dňa 10. 06. 2022, nedošlo k žiadnym takým úkonom, ktoré by vyžadovali ďalšiu poradu s klientom, preto súd aj uvedený úkon považuje za neúčelný a žalobca trovy obhajoby bude musieť znášať sám. Za prítomnosť obhajcu na hlavnom pojednávaní dňa 18. 05. 2022, ktoré bolo odročené bez prejednania veci, súd priznal náhradu odmeny obhajcu, ktorú si uplatnil žalobca v upravenej výške správne, vo výške 1 základnej odmeny 20,42 EUR, režijný paušál podľa pôvodného vyčíslenia vo výške 9,80 EUR, čo spolu činí 30,22 EUR + 20 % DPH: 6,04 EUR, spolu odmena za úkon

36,26 EUR. Porada s klientom dňa 04. 08. 2022, ktorá predchádzala hlavnému pojednávaniu dňa 05. 08. 2022, súd konštatuje, že hlavné pojednávanie zo dňa 10. 06. 2022 bolo odročené za účelom vykonávania dokazovania výsluchmi svedkov z prípravného konania, to znamená, že sa vykonávali dôkazy tak, ako v prípravnom konaní, preto súd konštatuje, že nevidí účel porady pred hlavným pojednávaní dňa 05. 08. 2022, na ktorom malo byť pokračované v dokazovaní výsluchmi svedkov, preto poradu s klientom zo dňa 04. 08. 2022 súd považuje za neúčelnú a trovy obhajoby za tento úkon právnej pomoci žalobca bude musieť znášať sám. Hlavné pojednávanie dňa 05. 08. 2022 bolo odročené pre neprítomnosť svedkov, obhajca žalobcu sa ho zúčastnil a oprávnene si vyúčtoval úkon obhajoby vo výške 1 20,42 EUR + pôvodný režijný paušál 9,80 EUR, čo spolu činí 30,22 EUR + 20 % DPH: 6,04 EUR, čo spolu činí odmenu za úkon 36,26 EUR. Nasledovala porada s klientom dňa 04. 10. 2022, ktorú súd považuje za neúčelnú, nakoľko nedošlo v konaní pred súdom k žiadnemu takému úkonu právnej služby, ktoré by vyžadovalo ďalšiu poradu s klientom, preto trovy obhajoby za tento úkon musí žalobca znášať sám. Porada s klientom dňa 23. 10. 2022, ktorá predchádzala hlavnému pojednávaniu dňa 24. 10. 2022. Súd konštatuje, že predchádzajúce hlavné pojednávanie dňa 05. 10. 2022, na ktorom bolo vykonávané dokazovanie, bolo odročené za účelom pokračovania v dokazovaní a prednesu záverečných rečí. Súd preto konštatuje, že poradu pred hlavným pojednávaním, ktoré sa konalo 24. 10. 2022, možno potom považovať za účelnú, keď bola potrebná príprava záverečnej reči a žalobca vyčíslil v správnej výške odmenu za úkon 54,45 EUR, k tomu súd priznal režijný paušál podľa pôvodného vyčíslenia 9,80 EUR, čo spolu činí 64,25 EUR + 20 % DPH: 12,85 EUR, spolu odmena za úkon 77,10 EUR. Porada s klientom zo dňa 28. 03. 2023 nasledovala po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku, voči ktorému podal prokurátor odvolanie, žalobca sa prostredníctvom obhajcu vyjadril k odvolaniu a odvolacím Krajským súdom v Banskej Bystrici bolo nariadené verejné zasadnutie dňa 29. 03. 2023. Obhajca uviedol, že uvedená porada znamenala prípravu na verejné zasadnutie. Súd konštatuje, že vzhľadom na vykonané úkony a ich obsah možno túto poradu považovať za dôvodnú a účelnú, preto súd priznal žalobcovi náhradu za odmenu, ktorú si žalobca vyčíslil v správnej výške 59,– EUR, spolu s pôvodne vyčísleným režijným paušálom 10,62 EUR, čo činí spolu s DPH 83,54 EUR. Vzhľadom na uvedené súd uzatvára, že žalobca si dôvodne uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za úkony obhajcu v celkovej výške 478,78 EUR.

16.4. V ďalšom súd posudzoval vyčíslenie cestovných výdavkov a straty času. Súd po preskúmaní nároku žalobcu v tejto časti konštatuje, že v rámci nového vyčíslenia (č. l. 114, 115) žalobca upravil vyúčtovanie a to nielen tak, ako uvádzal na pojednávaní v časti namietaných PHM, ale v porovnaní s vyúčtovaním, ktoré bolo súčasťou žaloby (č. l. 10, 11), došlo k úpravám v položkách pri cestovných výdavkoch, položky 1 až 9, cena PHM bez DPH, ktorá bola znížená s poukazom na pripojený výpis z internetovej stránky štatistického úradu o cenách PHM, avšak žalobca upravil aj tzv. amortizáciu v položkách 11 až 15 smerom nahor, celkové vyúčtovanie cestovných nákladov tak bolo odlišné oproti tomu, ktoré bolo podkladom vyúčtovania žalobcovi a podkladom predbežného prerokovania nároku žalobcu. Pri vyúčtovaní straty času žalobca nanovo vyčíslil túto náhradu, keď pri všetkých položkách 1 až 15 zvýšil základ nároku a celkovo si uplatnil za stratu času 467,21 EUR, oproti pôvodnému vyúčtovaniu vo výške 391,88 EUR, t. j. viac. Súd k uvedenému uvádza, že žalobca ani na výzvu súdu síce presne nešpecifikoval, ktoré konkrétne položky v tejto časti vyúčtovania si uplatňuje ako neuhradené, z vyjadrenia žalobcu však vyplýva, že časť cestovných náhrad a náhrady straty času bola uhradená a uznaná vo výške 539,21 EUR. Súd tiež vychádzal z vyjadrenia žalovaného, ktorý nesúhlasil s vyúčtovaním položiek 1 a 2, ktoré sa týkali účasti pri vyšetrovacích úkonoch pred vznesením obvinenia, s ktorými súviseli aj hotové výdavky cestovných náhrad a náhrady straty času a položkách 3 až 9, kde namietal nesprávne vyúčtovanie, nakoľko žalobca v pôvodnom vyúčtovaní uvádzal vyššie ceny PHM bez DPH, ktoré nepreukázal, a ktoré nesúhlasia s priemernými cenami PHM uvádzané štatistickým úradom. Súd preto konštatuje, že predmetom posúdenia súdom boli v tejto časti sporné položky pod č. 1 až 9 vyčíslených cestovných výdavkov a straty času. Položky pod č. 1 a 2, ktoré sa vzťahovali k úkonom v trestnom konaní pred vznesením obvinenia, kde súd vyššie konštatoval, že tieto neboli v priamej príčinnej súvislosti s označeným nezákonným rozhodnutím, preto ani náhrada cestovných výdavkov a straty času žalobcovi nepatrí. Čo sa týka ďalších položiek pod č. 3 až 9, ktoré sa týkali vyšetrovacích úkonov, ktorých náhrada bola priznaná, súd konštatuje, že k týmto úkonom, ktoré sa nekonali v mieste sídla advokáta, patrí náhrada cestovných výdavkov a náhrada straty času za cestu Banská Bystrica – Sliač a späť. Pri cestovných výdavkoch súd vychádzal z vyúčtovania (čl. 114,115), ktoré zohľadnilo námietky žalovaného, kedy žalobca uvádzal cenu PHM bez DPH s poukazom na ceny PHM uvádzané štatistickým úradom (tam ceny s DPH), kde došlo k celkovému vyúčtovaniu cestovných náhrad vo výške 77,46 EUR (11,06 EUR x 6 + 11,10 EUR). Pri vyúčtovaní náhrady straty času súd

konštatuje, že vychádzal z vyúčtovania tak, ako bolo uvedené v pripojenej žalobe (č. l. 11), pretože navýšený výpočet, ktorý žalobca pripojil k čiastočnému späťvzatiu žaloby, nebol predmetom vyúčtovania a úhrady zo strany žalobcu, nebol predmetom predbežného prerokovania, preto súd mohol uznať tento nárok len vo výške tak, ako bol vyčíslený na č. l. 11, t. j. v sume 123,76 EUR (7 x 17,68 EUR). Súd preto konštatuje, že náhradu škody spočívajúcu v náhrade trov obhajoby považuje za správne vyúčtovanú, účelnú a preukázanú v rozsahu 680,– EUR (478,78 EUR + 77,46 EUR + 123,76 EUR). V prevyšujúcej časti žalobcovi nárok nepatrí, preto súd v prevyšujúcej časti nároku na náhradu škody žalobu žalobcu spolu s príslušenstvom zamietol(výrok III.).

16.5. Žalobca si k nároku na náhradu škody uplatnil aj úrok z omeškania a to vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.509,86 EUR od 11. 09. 2023 do 07. 02. 2024 a zo sumy 1.179,22 EUR od 08. 02. 2024 do zaplatenia. Žalobca tento nárok zdôvodnil tak, že úrok z omeškania si uplatňuje odo dňa nasledujúceho po výzve na uspokojenie jeho nároku, jeho nárok bol čiastočne uspokojený dňa 07.02.2024. Súd konštatuje, že žalobca vyzval príslušný štátny orgán na prerokovanie jeho nároku z nezákonného rozhodnutia listom zo dňa 11.09.2023 (t.j. úrok z omeškania žalobca uplatnil odo dňa spísania výzvy). Žalobcovi možno priznať nárok na úrok z omeškania v zmysle § 16 ods.4 ZZŠ, z ktorého vyplýva, že príslušný orgán má lehotu 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti na uspokojenie nároku. V danom prípade bola žiadosť podaná na GP SR zo dňa 11. 09. 2023, lehota 6 mesiacov by uplynula najskôr dňa 11. 03. 2024. Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že mu žiadosť mala byť doručená dňa 18. 09. 2023, lehota 6 mesiacov by uplynula najskôr dňa 18. 03. 2024. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 15. 01. 2024 tiež vyplýva, že dotknutý orgán uznal časť nároku na náhradu škody žalovaného v rozsahu 2.330,64 EUR a žalobca uviedol, že mu bola uhradená dňa 07. 02. 2024. Súd preto konštatuje, že dotknutý orgán v zákonnej lehote splnil časť nároku žalobcu a preto za túto časť nevzniká nárok na úrok z omeškania. Nárok na úrok z omeškania tak môže vzniknúť len z neuspokojenej časti a to od času kedy dotknutý orgán oznámil žalobcovi, že neuspokojí jeho nárok listom zo dňa 15. 01. 2024. Žalobca sa žalobou v časti náhrady škody domáhal neuspokojenej časti nároku vo výške 1.257,61 EUR, po čiastočnom späťvzatí žaloby vo výške 1.179,22 EUR. Súd však konštatuje, že neuznanie nároku žalovaný odôvodnil nepreukázaním nároku – vo vzťahu k ďalším poradám, nesprávnym vyúčtovaním odmeny za účasť na hlavných pojednávaniach, ktoré boli odročené bez prejednania veci, ako aj nesprávnym vyčíslením cestovných výdavkov. Z predloženej žiadosti žalobcu adresovaná GP SR vyplýva, že žalobca nezdokladoval vykonanie porád, ani výšku vyčíslenia cestovných náhrad a aj v zmysle posúdenia súdom vyššie je zrejmé, že si nesprávne vyčíslil nárok na odmenu za účasť na hlavných pojednávaniach, ktoré boli odročené bez prejednania veci, preto námietky žalovaného, pre ktoré neuznal v časti uplatnený nárok, boli odôvodnené, žalobca na tieto námietky nereagoval vo vzťahu k dotknutému orgánu, avšak následne podal žalobu na súd, kde až súčasťou žaloby boli doklady k vykonaniu porád s klientom a až v priebehu konania na základe vykonaného dokazovania došlo k úprave vyčíslenia trov obhajoby. To znamená, že žalobca sám zavinil, že žalovaný nemohol riadne plniť na základe jeho žiadosti nárok na náhradu škody pri predbežnom prerokovaní nároku. Ak žalobca neuplatnil riadne svoj nárok, nemohol sa žalovaný dostať do omeškania z dôvodu, že nemohol dlh riadne splniť, čím neboli splnené podmienky pre konštatovanie zavineného omeškania žalovaného (§ 517 ods.1 Občianskeho zákonníka). Za riadne vyčíslenie súd nemôže považovať ani vyčíslenie, ktoré bolo súčasťou čiastočného späťvzatia žaloby zo dňa 21. 02. 2025, nakoľko tak, ako už súd konštatoval vyššie, žalobca v tomto vyúčtovaní upravil aj položky, ktoré už priznané boli, ako aj položky v tých častiach, ktoré pôvodne neboli sporné, kde si žalobca navýšil uplatnenie trov obhajoby len z dôvodu, že pri pôvodnom vyčíslení obhajca zrejme nepostupoval dôsledne a v rozsahu oprávnenia, ktoré by mu inak patrilo. Súd preto konštatuje, že žalovaný sa až do ustálenia nároku na náhradu škody súdom nemohol dostať do omeškania a preto v časti nároku na úrok z omeškania súd žalobcovi tento nárok nepriznal (výrok III.), jeho nárok sa tak stane splatným až vykonateľnosťou tohto rozsudku.

Náhrada nemajetkovej ujmy.

17.1 Podľa § 17 ods.2 ZZŠ, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ods. 3, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
Podľa ods.4, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

17.2. Podľa § 13 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu.

17.3. Podľa § 9a zákona č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde, nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 324/2019 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2020 zostáva v platnosti a účinnosti do 31. decembra 2020.

17.4. Podľa § 1 písm. a/ Nariadenia vlády SR č. 324/2019 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2020, suma minimálnej mzdy na rok 2020 sa ustanovuje na 580,00 eur za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou.

18. Napokon sa súd zaoberal nárokom žalobcu z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená v dôsledku nezákonného rozhodnutia a ktorú si uplatnil vo výške 15.315,– EUR vyčíslenú vo výške 15,– EUR za deň neväzobného stíhania za obdobie od 11. 06. 2020 do 29. 03. 2023, t. j. za 1021 dní. Ako dôvod uplatnenia tohto nároku žalobca uviedol, akým spôsobom napadnuté nezákonné rozhodnutie zasiahlo do jeho súkromného a pracovného života, uviedol okolnosti, za ktorých k zásahu došlo a popísal následky súvisiace s týmto zásahom. Prevažná časť ujmy spočívala vo vnútornom prežívaní žalobcu, hoci neskončil na psychiatrii, uvedené neoslabuje jeho nárok. Žalobca tvrdil, že trpel depresiami, nespavosťou, čo malo dopad aj na jeho slabší pracovný výkon, nebol preto schopný rozbehnúť podnikanie v oblasti predaja hudobných nástrojov cez internet, čo pred tým plánoval. V súvislosti s trestným stíhaním poškodení viedli voči nemu ohováranie, v dôsledku čoho došlo k narušeniu vzťahov jeho rodiny s okolím, malo to dopad aj na jeho znížené sebavedomie, čo pretrváva doposiaľ. Došlo k odvolaniu akcií v ich jazdeckom areály detí z okolia, poklesla návštevnosť najmä ľudí z okolia, čo malo finančný dopad. Skutok a následné správanie okolia musel vysvetľovať svojim deťom, ktoré to nechápali, trestné stíhanie malo dopad na manželský vzťah, ktorý skončil rozvodom. Počas trestného konania sa musel zúčastňovať výsluchov, bola mu zadržaná zbraň, keďže v okolí žila divá zver, pociťoval zvýšenú obavu pri kontrole areálu. Na preukázanie uvádzaných skutočností žalobca tieto potvrdil pri svojom výsluchu a poukázal na rozvodové konanie. Žalovaný poprel nárok žalobcu v celom rozsahu z dôvodu, že žalobcom tvrdené skutočnosti považoval za nepreukázané, okrem svojho výsluchu nepredložil žiaden dôkaz o dopade na jeho psychiku, na rodinné a priateľské vzťahy s okolím. Žalobca popisoval v súvislosti s trestným stíhaním ohováranie zo strany tam poškodených, a to aj po oslobodzujúcom rozsudku, v dôsledku čoho malo dôjsť k výraznému obmedzeniu vzťahov jeho rodiny s okolím. Taktiež nepreukázal vplyv na podnikanie, nakoľko v danom období boli obmedzenia pre pandémiu Covid19, z rozvodového konania nie je preukázané, že trestné stíhanie malo dopad na rozvod jeho manželstva. Žalovaný žiadal zohľadniť vyjadrenia žalobcu pri začatí trestného konania, ako aj zavinenie žalobcu a jeho obhajcu na celkovej dĺžke trestného konania, kedy v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom (5x odročenie hlavých pojednávaní) boli úkony odložené z dôvodov na ich strane. Žalobca tak nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť s nezákonným rozhodnutím. Popisovanú ujmu žalovaný nepovažuje za tak závažnú, aby žalobcovi bola priznaná nemajetková ujma v peniazoch s poukazom na § 17 ods. 2 ZZŠ.

18.1. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že iba samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu nie je dostatočným zadosťučinením. Aj v prípade, ak je žalobou uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd skúma, či nie je postačujúce poskytnutie zadosťučinenia vo forme konštatovania porušenia práva. Zákon neuvádza v súvislosti s určením vhodnej formy zadosťučinenia žiadne okolnosti, podľa ktorých sa forma zadosťučinenia určuje. Aj pri úvahe o forme zadosťučinenia súd preto vychádzal predovšetkým z kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., kde sú síce vymenované viaceré kritériá, ide však o výpočet demonštratívny. Súd vzal do úvahy jednak osobu žalobcu, ktorý dovtedy viedol bezúhonný život, viedol riadny rodinný život, spolu s manželkou vychovávali deti a riadne sa o ne starali. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že po pracovnej stránke sa spolu s manželkou venovali prevádzke jazdeckého areálu prostredníctvom spoločnosti HIPPO Group, s. r. o., kde prevádzkovali aj bufet a cez neziskovú organizáciu tu

organizovali jazdecké pobyty najmä pre deti. Súd považoval z výsluchu žalobcu za preukázané, že začatie trestného stíhania a najmä vznesenie obvinenia voči jeho osobe malo negatívny dopad na jeho psychické prežívanie, nakoľko dovtedy nemal skúsenosť s trestným stíhaním, pociťoval zjavnú psychickú nepohodu, čo sa prejavovalo na jeho psychickom stave, trpel nespavosťou, čo následne malo vplyv na zníženie jeho pracovnej výkonnosti. Takýto dopad trestného stíhania na fyzickú osobu, ktorá dovtedy nemala skúsenosti s trestným konaním, možno považovať za prirodzenú reakciu, keď žalobcovi v trestnom konaní hrozila trestná sadzba v rozpätí 6 mesiacov až 3 roky. Hoci žalobca popisoval svoj vážnejší psychický stav, zároveň uviedol, že toto neriešil s prípadným odborníkom, nakoľko v nich nemá dôveru, riešil svoj stav vlastnou cestou meditácií, jogových cvičení, to znamená, že súd nemal preukázaný závažný dopad trestného stíhania na zdravotný stav žalobcu. Okrem toho súd poukazuje, že z rozvodového spisu bolo preukázané, že žalobca už v minulosti prekonal psychický kolaps v roku 2017, čo sa odrazilo v znížení jeho pracovných schopností, ďalší kolaps utrpel po tom, čo sa dozvedel o nevere svojej manželky a nasledoval rozvod jeho manželstva. Takto popisoval svoj stav, ktorý má pretrvávať až dodnes. Z uvedených dôkazov vyplýva, že jeho psychický stav počas trestného stíhania a aktuálny psychický stav nebol spôsobený výlučne trestným stíhaním, hoci súd nespochybňuje, že trestné stíhanie bolo jedným z faktorov, ktoré neprispeli k psychickej pohode žalobcu, nemožno ho však v daných súvislostiach považovať za dôvod výlučný, čo nepochybne má dopad pri zohľadnení výšky náhrady nemajetkovej ujmy (v smere zníženia). Ďalej žalobca svojou výpoveďou preukazoval narušenie vzťahov jeho rodiny s okolím, žiadnym ďalším dôkazom však toto tvrdenie nepodporil, preto súd nemal preukázané, že práve trestné stíhanie malo vplyv na narušenie širších vzťahov žalobcu a obyvateľov okolia, kde žalobca žije. Žalobca popisoval, že mal problematický vzťah s p. E. B., keď vo výpovedi z prípravného konania (28. 09. 2020) popisoval už predchádzajúce konflikty, ktoré pretrvávali od roku 2012 do roku 2020 a aj po uvedenom skutku dochádzalo k viacerým incidentom medzi ním a p. E. ml. Žalobca v tomto konaní poukazoval na tzv. štvavú kampaň rodiny E. voči osobe žalobcu a to aj po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku. Z uvedeného pre súd vyplýva, že nie len samotné trestné stíhanie, ale najmä správanie poškodených E. mohlo mať podstatný vplyv na postoj okolia vo vzťahu k žalobcovi, že podľa tvrdenia žalobcu aj po vynesení oslobodzujúceho rozsudku pokračovalo negatívne správanie poškodených E., čo malo mať vplyv na vzťahy žalobcu s okolím. Súd preto nemal tiež za preukázané, že nezákonné rozhodnutia a s ním spojené trestné stíhanie malo zásadný vplyv na vznik ujmy na strane žalobcu, ktorá mala spočívať v narušení jeho vzťahov s okolím. Žalobca ďalej tvrdil, že predmetné trestné stíhanie malo dopad na vznik ujmy v pracovnej oblasti žalobcu, nakoľko pod vplyvom ohovárania zo strany poškodených v súvislosti so stíhaným skutkom malo dôjsť k poklesu návštevníkov jazdeckého areálu, najmä pokles návštevy detí a ľudí z okolia. Žalobca však toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal, okrem toho súd považuje za dôvodnú aj námietku žalovaného, že v danom období pre pandémiu Covid19 boli výrazné obmedzenia prevádzkovania služieb a to aj služieb, ktoré poskytoval žalobca v rámci svojho podnikania, preto súd nemal preukázané, že to bolo trestné stíhanie, ktoré malo mať výrazný dopad na obmedzenie pracovných aktivít žalobcu. Pokiaľ žalobca tvrdil, že z dôvodu psychickej nepohody nerozbehol podnikanie, ktoré predtým mal v pláne, súd toto tvrdenie taktiež považuje za nepreukázané. Žalobca tvrdil, že po nástupe dcéry do MŠ v septembri 2019 chcel toto podnikanie rozbehnúť, avšak ku skutku došlo vo februári 2020, obvinenie bolo vznesené v júni 2020, za uvedené obdobie nepreukázal, či vôbec urobil akýkoľvek úkon smerujúci k otvoreniu novej živnosti, či prevádzky podniku cez internet a taktiež nemožno opomenúť, že od marca 2020 boli prijaté výrazné obmedzenia v súvislosti s pandémiou Covid19, ktoré nepochybne taktiež mohli mať vplyv na podmienky začatia podnikania, keď práve naopak v tom čase bolo množstvo prevádzok pozastavených či zrušených. Žalobca ďalej tvrdil, že trestné stíhanie bolo jednou z príčin, pre ktoré došlo k rozpadu jeho manželského vzťahu, hoci zo strany manželky nemal konkrétne výhrady, ale pociťoval to z jej strany. Po oboznámení rozvodového spisu súd konštatuje, zo žiadneho vyjadrenia, či už manželov alebo ich detí, ktorých názory boli zisťované cestou súdu a cez znalecké dokazovanie, nevyplynula akákoľvek súvislosť rozvratu manželských vzťahov s predmetným trestným stíhaním. Súd preto konštatuje, že žalobca nepreukázal vplyv trestného stíhania na rozvrat jeho manželstva a preto súd na túto okolnosť nemohol prihliadať pri úvahách o výške náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca v konaní netvrdil ani nepreukazoval, že sa pred začatím trestného stíhania spoločensky angažoval a teda, že by trestné stíhanie malo dopad na jeho spoločenské uplatnenie. Súd ďalej posudzoval aj okolnosti, za ktorých došlo k vzniknutej ujme, kedy sa jednalo o trestné stíhanie proti žalobcovi, kde jednou z okolností trestnej činnosti malo byť tiež použitie zbrane a trestná sadzba ustanovená podľa § 360 ods.2 Tr. zákona bola v rozpätí 6 mesiacov až 3 roky. Žalovaný žiadal zohľadniť skutočnosti, ktoré žalobca uvádzal pri začatí trestného stíhania. Zo svedeckých výpovedí C. I. a C. L., ktorí ako príslušníci PZ boli v čase skutku privolaní na miesto z dôvodu, že sa tam mal niekto vyhrážať so zbraňou vyplýva, že na mieste skutku boli v kontakte aj so žalobcom,

ktorý sa doznal a uviedol, že zbraň vytiahol, aj ju obtiahol, ale nemal v nej zásobník. Svedkovia takto vypovedali aj na hlavnom pojednávaní pred súdom. Súd tak konštatoval dôkaznú situáciu, kedy stáli proti sebe dve verzie skutku prezentované na jednej strane obžalovaným, na druhej strane poškodeným, s poukazom na všetky vykonané dôkazy súd konštatoval, že naďalej existujú pochybnosti, či sa skutok, ktorý je predmetom obžaloby stal a preto obžalovaného spod obžaloby oslobodil z dôvodu podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku, t. j. nebolo dokázané, že sa skutok stal. Rovnako odvolací Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení z 29. 03. 2023 v odôvodnení zdôraznil, že nebolo vylúčené, že sa obžalovaný skutku, ktorý je mu kladený za vinu dopustil, dokonca konštatoval, že bol z takého konania v určitej miere podozrivý, s poukazom na súhrn dôkazov vyznievajúcich v jeho neprospech. Z dokazovania však pretrvali viaceré nezanedbateľné pochybnosti a s poukazom na súhrn dôkazov vyznievajúcich v jeho prospech, ktoré mali neprehliadnuteľnú silu a hodnotu, krajský súd aplikoval zásahu v pochybnostiach v prospech obžalovaného a potvrdil postup okresného súdu za zákonný, keď obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Nebolo totiž jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosti, že sa skutok stal. Z uvedeného teda vyplýva, že v rámci trestného konania tu boli dôkazy, ktoré svedčili v prospech žalobcu, ale aj v jeho neprospech a v súdnom konaní pri použití zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného súdy konštatovali, že dôkazy svedčiace v neprospech žalobcu vyvolávali pochybnosti, ktoré sa dokazovaním nepodarilo rozptýliť, a keďže nebola celkom jednoznačne preukázaná vina žalobcu, bol spod obžaloby oslobodený. Z uvedeného vyplýva, že v tomto trestnom konaní nebol prijatý nepochybný záver o nevine žalobcu, avšak pri uplatnení základných zásad trestného konania bol právoplatne spod obžaloby oslobodený vzhľadom na dôkaznú situáciu v tejto konkrétnej veci. Žalobca poukázal na celkovú dĺžku trestného stíhania s tým, že ak by takto dlho netrvalo trestné konanie, mohla najmä jeho psychická ujma byť ukončená skôr. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané 11. 06. 2020 (doručené žalobcovi 17. 06. 2020), trestné stíhanie bolo ukončené uznesením Krajského súdu Banská Bystrica z 29. 03. 2023, vyhlásené na verejnom zasadnutí dňa 29. 03. 2023 za prítomnosti žalobcu a jeho obhajcu (doručené obhajcovi 19. 05. 2023, žalobcovi 23. 05. 2023). Súd preto konštatuje, že posudzované obdobie plynulo od 11. 06. 2020 do 29. 03. 2023, t. j. v trvaní 2 roky a 10 začatých mesiacov trestného stíhania. Žalovaný namietal, že na tejto dĺžke trestného konania mal podiel žalobca a jeho obhajca, ktorí sa opakovane ospravedlnili z úkonov trestného konania a to z dôvodov na ich strane. Z trestného spisu bolo zistené, že v rámci prípravného konania sa obhajca žalobcu ospravedlnil z jedného úkonu, pôvodne naplánovaný na 10. 08. 2020 (výsluch žalobcu) a to z dôvodu vopred plánovanej dovolenky (viď č. l. 66, 67 vyšetrovacieho spisu), jeho žiadosti bolo vyhovené a výsluch bol naplánovaný na 21. 09. 2020, kedy sa aj uskutočnil. Z uvedeného teda nevyplýva nejaké podstatné predĺženie trestného konania. Počas konania pred súdom bol určený prvý termín pojednávania na 01. 10. 2021, na ktorý sa žalobca ako obvinený nedostavil, jeho prítomný obhajca ho ospravedlnil z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu s tým, že žalobca podstúpil PCR test, ktorý následne doložil s výsledkom negatívny. Hlavné pojednávanie bolo potom určené na 28. 01. 2022, kde obhajca žalobcu zaslal žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodov, že má test na covid pozitívny, žiaden dôkaz však o tom nedoložil. Pojednávanie bolo odročené na 18. 05. 2022, kedy zaslal žiadosť o odročenie pojednávania žalobca z dôvodu, že je covid pozitívny a doložil dôkaz pozitívneho PCR testu. Následne bolo vykonané pojednávanie určené na 10. 06. 2022, odročené za účelom ďalšieho dokazovania na 05. 08. 2022, ktoré nebolo vykonané najmä pre neprítomnosť všetkých predvolaných svedkov, nezúčastnil sa ho tiež obžalovaný z dôvodu ošetrenia dcéry pre náhly úraz. Pojednávanie bolo určené na 23. 09. 2022, ktoré sa neuskutočnilo, nakoľko žalobca predložil doklad o PN z dôvodu pozitívneho covid testu, následné hlavné pojednávania dňa 05. 10. a 24. 10. 2022 boli vykonané a vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom súdu I. stupňa. Z uvedeného postupu vyplýva, že z dôvodov zdravotného stavu na strane žalobcu bolo pojednávanie 3x odročené, na strane jeho obhajcu 1x. Je všeobecne známe, že v čase vedenia trestného konania boli prijaté obmedzenia týkajúce sa pandémie Covid19, ktoré nepochybne mali vplyv aj na prebiehajúce súdne konania. Pre justíciu počas mimoriadnej situácie a núdzového stavu platili podmienky upravené zákonom č. 62/2020 Z. z. (účinné od 27. 03. 2020), kedy sa podľa § 3 ods.1 písm. a/ vykonávali hlavné pojednávania len v nevyhnutnom rozsahu. V roku 2021 Ministerstvo spravodlivosti SR prijalo Vyhlášku č. 24/2021 Z. z., účinnú od 23. 01. 2021, v zmysle ktorej počas núdzového stavu a mimoriadnej situácie okrem vybraných vecí (táto trestná vec do toho nespadala) sa mali vykonávať pojednávania s výnimkou vecí, ktoré znesú odklad, bolo to na posúdení zákonného sudcu. Po preskúmaní trestného konania súd konštatuje, že zákonná sudkyňa vždy akceptovala ospravedlnenie žalobcu alebo jeho obhajcu, neprijala žiadne opatrenia, ktoré by svedčili o nedôvodnosti alebo účelovosti týchto žiadostí, a keďže sa jednalo o objektívny stav súvisiaci s pandémiou Covid19, súd konštatuje, že tieto okolnosti nemožno pričítať

zavineniu žalobcu alebo jeho obhajcu, preto súd vychádzal z celkovej dĺžky konania tak, ako vyplynula z listinných dokladov v trestnom konaní. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy je súd limitovaný maximálnou sumou, ktorú je možné priznať osobám poškodeným násilnými trestnými činmi, t. j. zákon č. 274/2000 Z. z. V danom prípade v zmysle § 13 zákona č. 274/2017 je stanovený maximálny nárok odškodnenia v sume 50 násobku minimálnej mzdy, nárok žalobcu je uplatnený z nezákonného rozhodnutia vydaného 11. 06. 2020, na rok 2020 bola ustanovená minimálna mzda Nariadením vlády SR č. 324/2019 Z. z. na sumu 580,– EUR, jej 50 násobok činí 29.000,– EUR, žalobca si uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 15.315,– EUR, t.j. zhruba v polovici maximálnej sadzby. Pri rozhodovaní súdu o výške primeranej náhrady nemajetkovej ujmy sa súdna prax ustálila na názore, že súd okrem zistenia rozhodujúcich skutkových okolností je povinný vziať do úvahy náhradu nemajetkovej ujmy v porovnaní s utrpenou ujmou napr. na povesti (Najvyšší súd SR sp. zn. 3Cdo/7/2017), aj ESĽP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti, musí byť zohľadnená aj výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia, alebo ktorá sa priznáva obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznanú za telesné zranenia alebo násilné činy. Je nepochybné, že odškodnenie nemajetkovej ujmy je vždy výsledkom posúdenia súdu individuálnych okolností prípadu, avšak priznanie náhrady nemajetkovej ujmy nemôže bez existencie závažných dôvodov neprimerane presahovať náhrady priznávané za obdobnú ujmu. Súdu je z vlastnej činnosti známa rozhodovacia činnosť súdov SR v obdobných veciach a komparatívne poukazuje na priznanie nemajetkovej ujmy pri nezákonnom trestnom stíhaní napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/11/2012, kde bol posudzovaný prípad priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.000,– EUR za 3 roky nezákonného trestného stíhania, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Ncdo/2/2014, kde bol posudzovaný prípad priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,– EUR za 5 rokov nezákonného trestného stíhania, stanovené na 4.000,– EUR ročne, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Co/433/2015, kde bolo posudzované priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy 6.000,– EUR za nezákonné trestné stíhanie trvajúce 6 rokov, posúdené vo výške 1.000,– EUR ročne, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/63/2016, kde bolo posúdená náhrada nemajetkovej ujmy 4.800,– EUR za 6 rokov trvajúce nezákonné trestné stíhanie, posúdené vo výške 800,– EUR ročne, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/272/2018, kde bolo priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 5.000,– EUR za 3 mesiace nezákonného stíhania (pre zločin, kedy došlo k obmedzeniu osobnej slobody a vykonaniu domovej prehliadky a prehliadky pracoviska poškodenej, ktorá zastávala vysokú pozíciu v štátnom úrade). Súd teda na jednej strane posudzuje primeranosť nároku s prihliadnutím na komparatívnu metódu, na druhej strane vyhodnocuje individuálne okolnosti každej veci zvlášť. Je nepochybné, že aj v tomto konkrétnom prípade sa prihliada na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry žalobcu, na nepriaznivosť jeho vplyvu na povesť poškodeného, na doterajší spôsob života. Rovnako je nepochybné, že trestné stíhanie vzbudzuje neistotu, čo vedie k psychickej záťaži z obáv o ďalší osud trestnej stíhanej osoby. Trestné konanie tak negatívne ovplyvňuje život trestne stíhaného, na ktorého sa síce hľadí ako na nevinného, ale samotné trestné stíhanie tak zasahuje do jeho života, cti a dobrej povesti. Okrem toho, trestné stíhanie so sebou prináša aj obmedzenie a dopady vo forme nevyhnutnosti účasti na úkonoch trestného konania, vyžadovanie nevyhnutných správ o žalobcovi a podobne. Žalobca tiež negatívne pociťoval zaistenie zbrane počas trestného stíhania, ktorú potreboval pre vlastnú bezpečnosť najmä pri výkone živnosti - prevádzka jazdeckého areálu. Z týchto dôvodov súd určil, že za primerané odškodnenie zistenej nemajetkovej ujmy možno určiť sumu v dolnej sadzbe obdobných nárokov, t. j. 150,– EUR za každý začatý mesiac nezákonného vedenia trestného stíhania, ktoré trvalo od 10. 06. 2020 do 29. 03. 2023, t. j. 34 začatých mesiacov, čo činí výšku náhrady nemajetkovej ujmy 5.100,– EUR. Súd má zato, že takto určená výška náhrady nemajetkovej ujmy v dostatočnej miere predstavuje náhradu tej nemajetkovej ujmy, ktorú sa žalobcovi pred súdom podarilo preukázať. Pokiaľ žalobca uplatňoval vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na skutkové tvrdenia, ktoré ale pred súdom nepreukázal, vo zvyšnej časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd považoval jeho nárok za nedôvodný a nepreukázaný, preto ho zamietol (výrok III.).

19. Žalovaný žiadal, aby súd pokiaľ prizná žalobcovi akýkoľvek rozsah nároku, umožnil žalovanému úhradu priznanej náhrady splniť v lehote aspoň do 30-tich dní od právoplatnosti rozsudku s poukazom na formálne postupy, ktoré je potrebné zo strany žalovaného dodržať pri vyplatení priznanej náhrady. Súd konštatuje, že táto požiadavka žalovaného je plne dôvodná a preto v súlade s § 232 ods.3 C. s. p. určil lehotu na plnenie 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

20. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa § 255 ods.1, 2 C. s. p., o trovách zastavenej časti konania rozhodoval súd podľa § 256 ods.1 C. s. p. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu jednak na náhradu skutočnej škody ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, súd poukazuje na to, že v časti nemajetkovej ujmy súd pri čiastočnom zamietnutí nároku nevychádza z neúspechu žalobcu v súlade s doposiaľ platnou súdnou praxou, ktorá síce vychádzala z pôvodne platného procesného predpisu (§ 142 ods.3 O. s. p.), avšak aktuálna súdna prax konštatuje, že je plne použiteľná aj pri súčasnej procesnej úprave. Preto súd pre určenie percentuálneho pomeru úspechu a neúspechu v celom konaní vyčíslil predmet konania tak, že vychádzal z uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 1.257,61 EUR a priznaného nároku nemajetkovej ujmy 5.100,– EUR, čo spolu činí 6.357,61 EUR (100 % predmetu konania). Trovy zastavenej časti konania v zmysle § 256 ods.1 C. s. p. súd posudzuje podľa zavinenia, kedy žalobca dispozitívnym úkonom nesie vinu na zastavení tejto časti konania, zavinenie na strane žalovanej súd nezistil. Tieto trovy k celkovému predmetu konania predstavujú 1,23 % a je povinný ich znášať žalobca. O trovách zvyšnej časti konania súd rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobca bol úspešný v rozsahu 90,90 % (priznaná škoda 680,– EUR + nemajetková ujma 5.100,– EUR, čo spolu činí 5.780,– EUR). Neúspech tak činí 7,9 % (100 % – 90,9 % – 1,2 %). Žalobcovi patrí pomerný nárok na náhradu trov konania, kedy sa od jeho úspechu odratúva neúspech, t. j. 90,9 % – 7,9 %, žalobcovi tak patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 83 %. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods.2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.